

The background is a dark, atmospheric painting. In the foreground on the left, a large, detailed dog with brown and black fur looks towards the right. In the middle ground, a village with traditional houses is visible, some with lights on. The sky is dark with a small sun or moon icon at the top center. The overall style is expressive and somewhat somber.

ကန္တာရမှဆိုး
နင့်
ရန္တရမြို့တော်
မိုးကျော့

(၁)

ဝေသီမြင့်ခေါင်သော ရေခဲတောင်တန်းပေါ်တွင် အသာယာဆုံး ရာ သီဖြစ်သည်။ ။ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ရေခဲဦးပေါင်း ဆောင်းထားသော တောင်မြင့်တန်းများ သည် မှန်သားမှန်ရောင် လက်လက် ထနေကြ၏။ တောင်များမှ ရောင်လျှံနှင့် ရေခဲပြင်မှ ရောင်လျှံတို့ ကြောင့် မြေခွေးလွင်ပြင် တစ်ခုလုံးသည် လင်းလက်နေသည်။ ။

ဝံရေဦးထုပ်၊ ဝံရေသားမွေး အင်္ကျီရှည်၊ ဝံရေကြိုးစည်း၊ ဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်စီးနင်း ထားကြသော ဗာလုတို့ သားအဖသည် အရှေ့မြောက်ဖျား ဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းထွက် လာကြလေ၏။

အဝေးကသာ မြင်ရလျှင် သူတို့ သားအဖကို မည်သူကမျှ လူဟု ထင်ကြမည် မဟုတ်။ ရေခဲတောင်ပျော် တိရစ္ဆာန်ကြီးနှစ်ကောင် အစာရှာ နေကြသည် ဟု သာ ထင်ကြပေမည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် တစ်ကုမ္ဘာဝင် ဝံသားရေအိတ်ကြီးနှင့် မုဆိုးတို့ ၏ မ ပါမဖြစ်သည့် ပစ္စည်းလက်နက် တွေကလည်း အပြည့်အမောက်။ သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် မူလထက်ရှိ ကိုယ်အနေအထား ထက်ပင်နှစ်ဆခန့် ကြီး ထွားနေကြသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ထင်းရှူးတောစပ်နှင့် ရေခဲမှိုများ ပေါက်တတ်ရာ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများ ၏ ခြေရင်းများကို သတိပြု ကြ

ည့်ရှုကြသည်။ ။

ရေခဲမှိုကြိုက်သော ကတိုးတောင်များ သည် မှိုကျင်းများ ပေါက်ရာ ကျောက်တောင် ခြေရင်းများ လာတတ်ကြသလို တောသစ်ပန်းများ ပွင့်ရာ ထင်းရှူးတောစပ်ရှိ ချုံနားသို့လည်း လာတတ်ကြသည်။ ။ အမွှေးကြိုက် ကတိုးတောင်များ သည် ဤရာသီ၌ ပွင့်သော ပန်းမွှေးများကို ရှာဖွေစားသောက် တတ်ကြ၏။

ပန်းမွှေးပွင့်သော ရသီနှင့် ရေခဲမှိုပွင့်သော ရာသီအပြင် ကတိုးကောင်များ မိတ်လိုက်ရာသီလည်း ဖြစ်လေရာ မိတ်လိုက်ရင်း ဤမြေခွေး လွင်ပြင်သို့ မလွဲမသွေ လာကြလိမ့်မည်ကို သူတို့ သားအဖသည် ယခင်နှစ်များက အတွေ့အကြုံအရ သိထားကြလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် မြေခွေးလွင်ပြင်နှင့် ထင်းရှူးသစ်တော အစပ်ကို ရွေ့ရွေ့လျှောက်ကာ ကတိုးကောင်တွေကို ရှာဖွေနေ ကြလေသည်။ ။

ပန်းမွှေးချုံများ လေတိုး၍ လှုပ်ရှားသည် ကိုပင် ဗာဏီနှင့် ဗာလုတို့ မှာ မျက်ခြည်ပြတ် မခံရဲကြ။ မုဆိုးမျက်လုံးနှင့် လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှ မလွတ်တမ်း ကြည့်လာကြ၏။ သို့သော် ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်စတည်းချ၍ သုံးရက်သုံးညသာ ကြာသွားကြသည်။ ။ ကတိုးဆို၍ တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှ မပစ်ခတ်ကြရသေး။ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်မိကြသေး။ နှင်းမုန်တိုင်းနှင့် ရေခဲပျော်ဝံအုပ် ကြီးတွေကို မမြင်မတွေ့ ကြရဘဲနှင့် ကတိုးကောင်များ ဤမြေခွေး လွင်ပြင်ကို ဘာကြောင့် မလာကြသည်ကို ဗာဏီက တွေးမရ။

ပန်းမွှေးများ ထင်းရှူးတောစပ် တစ်ဝိုက်တွင် ပွင့်လိုက်ကြသည် မှာ လေတိုးတိုင်း ဖွေးဖွေး လှုပ်နေ၏။ ခါတိုင်းနှစ်တွေ ဆိုလျှင် ဤလို ပန်းမွှေးချုံနားတွင် ကတိုးလိုက်၍ အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့လေသည်။ ။

ယခု ဘာကြောင့် ကတိုးကောင်များ မြေခွေးလွင်ပြင်ကို ဆင်းမလာကြသည် ကို သူ တွေးမရ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟာ သွားရင်းလာရင်း စဉ်းစားလာ၏။

မကြာပါချေ။

ဝံပုလွေ တောင်ကြေနား ရောက်သည် နှင့် အဖြေပေါ်တော့၏။

ဝံပုလွေကြီး နှစ်ကောင်သည် သားမင်း(တာကင်)ကြီး တစ်ကောင်ကို မြိန်ရေရှက်ရေ ကိုက်လှဲပြီး စားနေကြ၏။ ဘယ်အချိန်ကပင် ကိုက်သတ် စားနေကြသည် မသိ၊ ယခုအခါ သားမင်းကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ပင် ဟောင်းလောင်း ပွင့်နေလေပြီ။ သူတို့ အနားတွင် အလစ်ဝင်ဆွဲရန် စောင့်ဆိုင်းချောင်းမြောင်း နေကြသော မြေခွေးလေးငါးကောင်ကိုလည်း သွားရည်တများများ နှင့် တွေ့ရသည် ။ မြေခွေးလေးငါးကောင်မှာ ဝံပုလွေများ အလစ်ကို တစ်ဖဲ့တစ်ကိုက် ဝင်ဆွဲရန် လဲနေသော သားမင်းနှင့် ဝံပုလွေနှစ်ကောင်ကို ပတ်ချာလှည့် နေကြ၏။ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်က သူတို့ ဗိုက်ဝ၍ မကုန်နိုင် မခန်းနိုင် ဖြစ်နေကြသော်လည်း မြေခွေးများကိုမူ လုံးလုံးကျွေးမွေး ပေးကမ်းချင်စိတ် ရှိပုံမရ။ ထို့ကြောင့် မြေခွေးများ သူတို့ အနားကပ်လာတိုင်း ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ခြိမ်းခြောက်ရန် ရှာနေကြ၏။

"ကဲ... လူလေး၊ လာကွာ တို့ မပစ်မခတ် ရဘဲနဲ့ အသားတစ်ပတ် စာတော့ရပြီ"

ဗာဏီသည် ချက်ချင်းပင် မြေခွေးနှင့် ဝံပုလွေတို့ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည် ။ ဗာလုကလည်း သူ့အဖေနောက် ခြေလှမ်းမြန်မြန်နှင့် လိုက်လာ၏။

"ဟေး"

သူတို့ သားအဖက ညာသံပေးလိုက်သည် ။ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်နှင့်
မြေခွေးများအားလုံး ပြိုင်တူလိုလို လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ဗာဏီသည် ရေခဲထဲ နှစ်နေသော ထင်းရှူးကိုင်း တစ်ကိုင်းကို ဆွဲချိုး
ကာ ဝံပုလွေများ ရှိရာသို့ လှမ်းပစ်လိုက်၏။ တုတ်ချောင်း
သစ်ကိုင်းထိမှာ စိုး၍ နည်းနည်း ရှောင်ဖယ်ပေးသည် ကလွဲလျှင် ဝံပု
လွေနှစ်ကောင်သည် သူတို့ သားအဖ လာနေကြသည် ကို
မြင်သော်လည်း မဖယ်ပေးကြ။ သူတို့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အပင်ပန်းခံ
ကာ တောင်တွေ၊ တောတွေထဲ ကျော်ဖြတ်လိုက် လာပြီးမှ သားမင်း၏
အကန်အရှေ့ခံကာ သတ်ဖြတ်ထားရသော အသားကို မြေခွေးများအား
မပေးချင်သလို သူတို့ သားအဖကိုလည်း သဒ္ဓါပုံမရကြ။

ထို့ကြောင့် သားမင်း အသေကောင်နား၌ သာ ယောင်ပေပေနှင့် ကပ်
နေကြ၏။

ဗာဏီက ထင်းရှူးကိုင်း တုတ်ချောင်းတွေကို
တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း တစ်ကောင်တစ်ဆုပ်ချိုး၍ ပစ်ပေါက် ခြော
က်လှန့်သလို ဗာလုကလည်း သူ့အဖေနည်းတူ တုတ်ချောင်းတွေနှင့် လှ
မ်းပစ်ခြောက်လှန့်၏။ သို့သော် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်သာ နီးလာသ
ည် ။ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်ကား သားမင်း အသေနားက မခွာကြသေး။

မြေခွေးများကလည်း နည်းနည်းသာ ရှဲသွားကြပြီး ဝံပုလွေနှင့် ဗာဏီ
တို့ သားအဖ အခြေအနေကို အချောင်သမားပီပီ အကဲခတ် နေကြ၏။ အ
ကယ်၍ ဝံပုလွေများ ထွက်ပြေးသွားနေကြချိန်နှင့် ဗာဏီတို့ သားအဖ
သားမင်းအသေနား ရောက်မလာမီ ကြားအချိန်လေးကို အလစ်ဝင်ဆွဲရ
န် မြေခွေးများက ပါးနပ်လိမ္မာစွာ စောင့်နေကြသည် ။

"တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ ငနဲနှစ်ကောင်ပဲကွ။ သား မကြောက်နဲ့

နော်။ အဖေက တစ်ကောင်ကို ဝင်ရိုက်မယ်၊ သားက တစ်ကောင်ကို ဝင်ရိုက်။ ဟုတ်လား။"

လက်လှမ်းမီရာ ထင်းရှူးကိုင်း အစိမ်းတစ်ကိုင်းကို ဓားနှင့် ချက်ချင်း ခုတ်ဖြတ်ပြီး ဗာဏီက တစ်လံလောက်အရှည် တုတ်ချောင်းနှစ်ချောင်း လုပ်လိုက်သည်။ တစ်ချောင်းကို သားဗာလုအား လှမ်းပေး၏။ သူ့အဖေ လှမ်းပစ်ပေးသော တုတ်ချောင်း မြေမကျခင် ဗာလုကလည်း လှမ်းဖမ်းယူလိုက်သည်။ မုဆိုးလေးပီပီ ဤမျှတော့ သူလျင်၏။

သို့သော် သူ့အဖေ ပြောသလို ခါးစောင်းခန့်မြင့်သော ဝံပုလွေကြီးတွေကို တုတ်နှင့် လိုက်ရိုက်ရမည်ဆိုသည့် အလုပ်မှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးသဖြင့် ရင်ခုန်သွား၏။ လွယ်ပါ့မလားဟု လည်း တွေးမိသွားသည်။

သူ့အတွေးပင် မဆုံးလိုက်၊ သူ့အဖေသည် အရိုင်းတစ်ကောင် အော်ဟစ် ပြေးလာသော အသံကိုပြုကာ ဝံပုလွေများ ရှိရာသို့ တုတ်ချိန်၍ ပြေးသွား၏။ မနေသာတော့သဖြင့် သူလည်း သူ့အဖေ အသံနှင့်တူသော အရိုင်းတစ်ကောင်၏ အသံကိုပြုကာ ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကို တုတ်နှင့် ပြေးရိုက်လေသည်။

မုဆိုးသားအဖ၏ အထိအရိုက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသော ဝံပုလွေနှစ်ကောင်သည် ခွေးလိုအူ၍ ထွက်ပြေးကြ၏။ ပြေးပြီဆိုလျှင် မြေခွေးများ လို အနား၌ပင် မသိခဲ့ကြ။ တစ်ချိုးတည်း ထင်းရှူးသစ်တောထဲ ဝင်ပြေးကြ၏။ မြေခွေးလေးငါးခြောက်ကောင်ကမူ လူနှင့်ခြေလှမ်း သုံးလေးဆယ်လောက် အကွာတွင် ရစ်သီရစ်ဝဲ လုပ်နေကြတုန်းပင်။ မုဆိုးသားအဖ အဓိက တိုက်ခိုက်သော ရန်သူမှာ သူတို့ ကို မဟုတ်မှန်း အတိတ်သိသလို အမြီးပင် နှံ့နေကြ၏။

"ကဲ... လာ လူလေး၊ ဒီပေါင်ကို အရင်ဖြတ်ရအောင်။ ကိုင်ပေးစမ်း။"

သူ့အဖေ ခိုင်းသလို ဗာလုက သားမင်း၏ အပေါင်ဘက် ပေါင်ကို မြှောက်ကိုင် ပေးထားရ၏။ ဗာဏီက မုဆိုးနည်းနှင့် တင်ပါးကြားကို ဓားထိုးသွင်းကာ ပေါင်ရင်းအဆစ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည် ။ မြန်လွန်းသဖြင့် ကိုင်ထားပေးသော ဗာလု၏ လက်မှ ပင် သားမင်းပေါင် က လွတ်ကျမလို ဖြစ်သွား၏။ ဤသည် ကို သူ့အဖေက သတိနည်း ရန် ကောဟု မျက်စောင်းထိုး၏။

ရေခဲပြင်နှင့် ကပ်နေသော သားမင်း၏ ဒုတိယပေါင်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး သောအခါ ဗာဏီက

"မင်းက ပေါင်တစ်ချောင်း ဝံအိတ်ထဲထည့်ယူ၊ အဖေက တစ်ချောင်း ထည့်ယူမယ်"ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျောပိုးဝံ ရေအိတ်ကြီးထဲ သားမင်းပေါင် တစ်ဖက်ထည့်ရန် ခေါင်း အလှည့်တွင် သူ့နောက်ရောက်နေသော မြေခွေးတစ်ကောင်ကို မြင်လို က်ရ၏။ သူ့အဖေလည်း မြင်သွားပုံ ရသည် ။

"တော်တော် အရောဝင်ချင်တဲ့ အကောင်"ဟု ဆိုကာ စောစောက ဝံ ပုလွေ ရိုက်သောတုတ်နှင့် တစ်ချက်လှမ်းရိုက်၏။

မထိ၊ ထခုန်၍ ရှောင်သည် ။ သနားခံသော အသံနှင့် တစ်ချက်အော် သည် ။

"ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မှာ ပဲ"ဟု တစ်ချက်ကြိမ်းပြီး ဗာဏီက ထ ပ်မရိုက်တော့။ ဝံပုလွေရိုက်သော တုတ်နှစ်ချောင်းကို သားမင်း အသေ ကောင်နားတွင် မုဆိုးထုံးစံအတိုင်း အမှတ်အသား စိုက်ထူ လိုက်လေ၏။

သူတို့ သားအဖ သားမင်းနားကပင် ကောင်းစွာ မခွာကြသေး။ မြေ ခွေးတွေက ချက်ချင်း သားမင်းအသေကို ဝင်ဆွဲကိုက်ခဲ ကြတော့၏။

"အေး... စားကြ၊ စားကြ၊ မကြာခင် နင်တို့ ကိုနှင့်ဖို့ ကန္တာရလင်းတကြီးတွေ လာကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှ နင်တို့ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးကြပေရော့"

သူ့အဖေ စကားကို သူကောင်းစွာ သဘောမပေါက် လိုက်သဖြင့်-

"လင်းတတွေလည်း လာဦးမယ်တဲ့ လား ဖေဖေ"ဟု မေးမိလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ ညနေလောက် ရောက်တာနဲ့ လင်းတကြီးတွေ ဒီ သားမင်း အသေကိုစားဖို့ အုပ်လိုက် ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ကျတော့မှ ဒီမြေခွေးတွေ အမြီးကုပ်ပြေး ကြရမှာ "

"မြေခွေးတွေက ခံမကိုက်ဘူးလား ဖေဖေ"

"အတောင် တစ်လံ၊ နှစ်လံလောက်ရှိတဲ့ လင်းတကြီးတွေကို မြေခွေး မပြောနဲ့ ၊ စောစောက ဝံပုလွေကြီးတွေတောင် မကိုက်ရဲဘူးကွ။ ကိုက်ရဲ ဖို့ နေနေသာသာ အတောင်တွေကို လိုက်ရိုက်တာတောင် ဝံပုလွေကြီး တွေမှာ ပြေးမလွယ် နိုင်ကြဘူး။ အဲဒီအခါဆို လင်းတအုပ်ကြီး ကိုကြော က်ပြီး ဝံပုလွေလည်း ပြေးရတာပဲ"

"ဖေဖေ မြင်ဖူးတာပေါ့နော်"

"အေးကွ၊ မြင်ဖူးလို့ မင်းကို ပြောပြနိုင်တာပေါ့"

"အဲဒီ လင်းတအုပ်ကြီးတွေ အခု ဘာလို့ မလာကြသေးတာလဲ ဖေဖေ ။ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်ချင်တယ်"

"စောသေးလို့ ပေါ့ကွ၊ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း"

ခေါင်းမော့ လက်ညှိုးထိုးပြသော သူ့အဖေ ပြရာကို ဗာလု မော့ကြည့် လိုက်၏ မျက်စိတစ်ဆုံးရှိ မိုးကောင်းကင်ပေါ်တွင် လေပွေ့ထဲ ဝိုင်းစုလွင့်

ပါ နေကြသော အမှိုက်အမှုန် ကလေးများကို မြင်ရသည် ။ သေးလွန်း သဖြင့် ဘာမှန်းမသိ။

"ဟိုးအမြင့်ကြီးက အစက်အပြောက် ကလေးတွေလား ဖေဖေ"

"အေးပေါ့ကွ၊ အဲဒါ လင်းတအုပ်ကြီးပေါ့။ မြင့်အားကြီးလို့ သေးသေး လေးပဲ မြင်ရတာ။ အခု တဖြည်းဖြည်း ဝဲဆင်းလာကြတဲ့ လင်းတတွေ မကြာခင် ဒီကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ မြေခွေးတွေ၊ ဝံပုလွေ တွေသာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီသားမင်း အနားကို ဖေဖေတို့ တောင် မကပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ ကဲ... လာ... လာ... သွားကြမယ်"

သူ့အဖေနောက်က ဗာလုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လိုက်လာရ ၏။

"ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီလို လင်းတကြီးတွေကို ဖေဖေတို့ အပျော်လို က် ရိုက်ဖူးတယ်"

သားငှက်တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ထို သားငှက် တိရစ္ဆာန်၏ ရာဇဝင်အူပေါက်ကို တောက်လျှောက် မခြွင်းမချ န် ပြောပြတတ်သော မုဆိုးကြီးတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း အဖေဆီက စကား ဆက် ထွက် လာလေသည် ။

"ဘယ်လို လိုက်ရိုက်ရမလဲ ဖေဖေ"

"လင်းတတွေကို ရိုက်ချင်ရင် လွယ်ပါတယ်ကွ"

"စောစောက အဖေပြောတော့ အနားတောင် မကပ်ရဲဘူးဆို"

လက်သင်မုဆိုးငယ် ဘဝသာရှိသေးသော ဗာလုကလည်း သူသိချင် သမျှ စောဒကစကားနှင့် အဖေလုပ်သူကို ထပ်မေးရ၏။

"ဒီလိုလေကွာ။ လင်းတဆိုတဲ့ အကောင်တွေက အသားကို စားတာ ထက် အတုံးလိုက် မျိုချလိုက်များ တယ်။ ဒီတော့ လင်းတကို သတ်ချင်ရင် အခုလိုပဲ ဆိုပါတော့။ သားကောင်တစ်ကောင် ကောင်သေရင် အဲဒီ သားကောင်က သွေးတွေနဲ့ ခြေမ၊ လက်မလောက်ရှိတဲ့ ကျောက်ခဲတွေ ကို များများ လူးပြီးချထား၊ မကြာခင် လင်းတတွေ ဆင်း လာပြီး ကျောက်ခဲတွေကို သူ့ထက်ငါဦးအောင် ကောက်မျိုကြလိမ့်မယ်။ အစားကြူးပြီး ကျောက်ခဲများများ မျိုမိတဲ့ လင်းတဟာ တခြားအကောင် တွေလို ကောင်းကင်ကို ချက်ချင်း ပျံမတက်နိုင်ဘူး။ ကျောက်ခဲတွေ ဗိုက် ထဲရောက်နေတော့ ဗိုက်လေးလို့ မြေပြင်မှာ ပြေးပြီး အရှိန်ယူရသေးတယ်။ အဲဒီအခါ ဝါးလုံးနဲ့ လိုက်သာရိုက်ပေတော့။ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေ သိရင် အဖေတို့ ငယ်ငယ်က အဆဲခံရတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖေဖေ"

"ဪ... လင်းတဟာ တခြားသားစား သိမ်းငှက်တွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ လို သားငှက်ငယ်တွေကို ထိုးသုတ်သတ်ဖြတ် မစားဘူးလေ။ တစ်စုံတစ် ခုကြောင့် သေနေတဲ့ အကောင်ကြီးတွေတွေ့မှ ဆင်းစားကြတာ။ အဲဒါကြောင့် ပုံသင်္ကဏသား သာစားတဲ့ ငှက်သူတော်ကောင်းတဲ့ ။ မနှိပ်စက်ကောင်းဘူး ပြောတာပဲ။ သားလည်း မှတ်ထား၊ အကြောင်းအကျိုး မရှိဘဲ သားငှက်တိစ္ဆာန်တွေကို မသတ်ဖြတ်ရဘူး။ ခုနက ဝံပုလွေတွေနဲ့ မြေခွေးတွေ အဖေတို့ သတ်ချင်ရင် လွယ်တာပေါ့။ ဆိပ်လူးမြားနဲ့ ခွင်းသတ်ရုံပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်ကဲ့"ဟု ပြန်ဖြေရင်း ဗာလုစိတ်ထဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်သွားသည် ။

အဖေနှင့် များစွာ မသင့်မြတ်ကြသော လားမားကြီး၏ မျက်နှာကိုလ

ည်း မြင်ယောင်မိလိုက်၏။ ယခုအခါ အဖေ၏ လေသံနှင့် လားမားကြီး
၏ လေသံမှာ နီးစပ် လာပြီဟု အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည် ။

ဗာလုမှာ လားမားကြီး၏ တပည့်၊ လားမားကြီးကို လေးစားသူ ဖြစ်
၏။ ရေခဲပင့်ကူ အကိုက်ခံရ၍ ဆေးကုသ ပေးဖူးသော လားမားကြီးကို
ယခုအခါ အဖေသည် ကျေနပ်ကျေးဇူးတင် နေလေပြီဟု ဗာလု ယုံကြည်
သွားလေသည် ။

(၂)

ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် နေ့သစ်တစ်နေ့ မွေးဖွားလာပြန်၏။

ဝံပုလွေများ ဆီက လုယူလာကြသော သားမင်းအသားကင်ကို စားကာ ဗာဏီတို့ သားအဖ စခန်းက ထွက်လာကြသည် ။ နွေနှောင်းရာသီ၏ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ အားလုံး နွေးထွေးနေကြ၏။

မြေခွေးလွင်ပြင်မှ ဝံပုလွေတောင်ကြောကို ခြေချမိကြသည် ။

ဗာလုက-

"အဖေ၊ ဒီနေရာကို ကျွန်တော် အရင်က တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးနော်"ဟု မေး၏။

"အေး- ဟုတ်တယ်ကွ၊ အရင်က မင်း ဒီနေရာကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ဒီဝံပုလွေ တောင်တန်းဆုံးရင် ရှေ့ကမြင်ရတဲ့ ချိုင့်ဟာ ဝံပုန်းချိုင့်ပဲ။ မှတ်ထားနော်။ မင်းကို တောကျွမ်းအောင် တမင်ဒီချိုင့်ထဲ ခေါ်လာတာ။ တို့ ရွာက ဘယ်မုဆိုးမှ မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာပဲ။ ရွာရောက်ရင် မင်းပြောနိုင်တယ်။ အဖေနဲ့ ငါဒီနှစ် တို့ ရွာက ဘယ်မုဆိုးမှ မရောက်ဘူးသေးတဲ့ ဝံပုန်းချိုင့်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်လို့ ။ တခြား မုဆိုးတွေဆိုကရင် ဒီချိုင့်ကို ဝံပုလွေတောင်ကြောကပဲ လှမ်းကြည့်ဖူးကြတာ။ ဘယ်သူမှ မဆင်းဖူးကြဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့"ဟု ပြောလိုက်ရင်း ဝံပုန်းချို၏ ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်ညာ
ကို ဗာလု ငေးလိုက်လာသည် ။

ဝံပုန်းချို တစ်ခုလုံးသည် ရေခဲပြင် အတိသာရှိ၏။ ရေခဲပေါ်မှ ပေါ်
ထွက်နေကြသော လူတစ်ရပ်၊ နှစ်ရပ်မြင့် ကျောက်ဆောင်
ကျောက်လုံးကြီးတွေကို ဟိုတစ်စု သည် တစ်စု မြင်ရသည် ။ ချိုနှုတ်ခ
မ်း နှစ်ဖက်တွင် မူ ထင်းရှူးပင်များက ကျိုးကျဲကျိုးကျဲ ပေါက်နေကြ၏။
ပန်းမွှေးပွင့်တွေနှင့် သစ်ချုံ့အချို့ကိုလည်း ကြိုကြားကြိုကြား တွေ့လာရ
သည် ။ ပန်းမွှေးချုံ့ အစပ်တွင် ကတိုးကောင်များကို တွေ့လိုတွေ့ငြား
သားအဖနှစ်ယောက် မျက်စိကစားလာကြ၏။

တောင်မြင့် ဘက်ဆီမှ မိုးချုန်းသံလိုလို အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ
၏။

"ဘာသံလဲ အဖေ၊ မိုးချုန်းသံလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နေပူနေတာပဲ"ဟု
ဗာလုက မေးသည် ။

"ရာသီရင့် လာပြီလေကွာ။ ရေခဲကွဲသံတွေ နေမှာ ပေါ့"ဟု သူ့အဖေ
က ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် ပြန်ပြော၏။

မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်း အတွင်းတွင် ဤဒေသ၏ ဖောက်ပြန်လာတတ်
သော ရာသီဥတု အကြောင်းကိုမူ သားဖြစ်သူ ဗာလုအား ဆက်ပြောရန်
အချိန်မရလိုက်ပေ။ ပန်းမွှေးချုံ့ကြားတွင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော
ကတိုးတစ်ကောင်ကြောင့် ခြေလှမ်းပျက် သွားကြ၏။ လေးကို ပြိုင်တူကို
င်ကြသည် ။ ဆိပ်လူးမြားစူးကို ညှို့ကြောတွင် ပြိုင်တူတပ်ကြသည် ။ မု
ဆိုးထုံးစံ အတိုင်း ပါးစပ်နှင့် စကားမပြောကြတော့။ မျက်လုံးနှင့် လက်
ဟန်ခြေဟန် ကိုသာပြု၍ နားလည်ကြရ၏။

သားကောင်၏ ဇောနှင့် ကတိုးကောင်နောက် အပြေးလိုက်ကြ

ရသဖြင့် အနောက်ဘက် ရေခဲတောင်တန်းပေါ် ပြေးကျော်တိုက်ခတ်လာသော ကန္တာရလေပွေ ရိုင်းကြီးတစ်ခုကို သူတို့ သားအဖ သတိမထားမိလိုက်ကြ။

ဝုန်းခနဲ၊ ဝုန်းခနဲ ပြိုကွဲပဲ့ကျလာသော ရေခဲတောင်စွန်း နှာမောင်းကြီးတွေ နှင့်အတူ လေပွေရိုင်းသည် သူတို့ နောက် ချက်ချင်း ရောက် လာလေ၏။ ရေခဲပြင်မှ ကွဲထွက်လွင့်စဉ်သွားသော လက်မ၊ ခြေမ ရေခဲအပဲ့အစ များ သည် လေပွေကြီးထဲ ပြေးဝင်ကာ ချက်ချင်း အရည်ပျော်ပြီး ရေပန်းရေမွှားများ ၊ မိုးသီးမိုးပေါက်များ ဖြစ်သွားကြသည် ။ တဝေါဝေါ အော်မြည်လာသော ကန္တာရလေပွေကြီး နှင့်အတူ ရေခဲပြင်ရေလှိုင်း များ သည် လည်း ဘောင်ဘင်ခတ်၍ ပါလာကြ၏။

သို့သော် ရေခဲတစ်ဖြစ်လဲ ရေများ သည် လေပွေရိုင်းကြီး၏ အဝိုင်းအဝန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်မလာကြ။ လေပွေကြီးထဲ၌ သာ လည်ပတ်နေကြ၏။ လေပွေကြီးသည် ရေခဲပြင်ရှိ အရည်ပျော်သွားသော ရေဟူသမျှကို မိုးပေါ်သို့ စုပ်တင်ယူ သွားသည် ။ ရေခဲကွဲကြောင်း အကြိုအကြားမှ ရေများအားလုံးသည် လေပွေကြီးထဲ ပါသွားကြ၏။ ရေခဲလွင့်ပြင်တစ်လျှောက်ရှိ ရေဟူသမျှကို စုပ်တင်ယူသွားသော ကန္တာရလေပွေရိုင်းကြီးသည် ထိုရေလုံးရေခဲများကို နောက်ပြန်ထွေးထုတ် လွှင့်ပစ်ခဲ့၏။ ကန္တာရလေပွေရိုင်းကြီး ထွေးထုတ်လွှင့် ပစ်ခဲ့သော ရေလုံး ရေခဲများ သည် တဝေါဝေါ အော်မြည်ကာ လေပွေကြီး နောက်က လိုက်ပါလာကြလေ၏။

"သား... ဝပ်ချလိုက်၊ ဝပ်ချလိုက်။ လေပွေကြီးနဲ့ မိုးပေါ် လွင့်ပါသွားလိမ့်မယ်။ ဝပ်ချလိုက်"

ခပ်လှမ်းလှမ်းက အဖေ၏ သတိပေး အော်ဟစ်သံကို ကြောက်မက်ဖွ

ယ်ရာ ကောင်းသော ကန္တာရ လေပွေကြီး၏ ကြိမ်းဝါးအော်ဟစ်သံထဲ၌ ကြားလိုက်ရ၏။

ရေမြှုပ်ရေမွှေးများ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲလွင့်စဉ် လာကြသဖြင့် မျက်လုံးကို မူ လုံးဝ ဖွင့်မရ။ ကိုယ်ပေါ်ကိုလည်း အရည်မပျော်သေးသော ရေခဲအပဲ့ အစ လေးတွေက သဲနှင့်ဆုပ်ပက် လိုက်သလို မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျ လာကြသည် ။

ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် လေဆင်နှာမောင်း နှင့်တူသော ဤလို ကန္တာရ လေပွေကြီးကို တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသော ဗာလုမှာ ကြောက်လန့်တကြား နှင့် သူ့အဖေ သတိပေးသလို ရေခဲပြင်ထဲ လှဲချလိုက်၏။ မျက်စိထဲမှာ ဖန် ရောင်၊ မှန်ရောင်တွေ ချက်ချင်း ဖြာပြန့်ထွက်သွား၏။ နားထဲမှာ တဝူဝူ ဆူညံလာသည် ။ ရေခဲပြင်ထဲ လှဲချလိုက်ရသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး မီး အဟပ်ခံရသလို ပူလောင်သွား၏။

"သား... ဝပ်ချလိုက်၊ ဝပ်ချလိုက်"ဟူသော နောက်ထပ် အဖေ၏ သ တိပေး အော်ဟစ်သံသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဝေး၍ ဝေး၍ ပါသွား၏။ ကြားရုံသာ ကြားရာမှ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။

အဖေသည် ကန္တာရလေပွေကြီး နှင့်အတူ မိုးပေါ်လွင့်ပါ သွားလေပြီ ဟု သူထင်လိုက်၏။ ရေခဲပြင်ပေါ် ဝပ်ချထားသော သူ့ကိုယ်လုံးတွင် လေ ပွေထဲ တလိမ့်လိမ့် လူးလိမ့် ရွေ့ပါနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ရေခဲပြင်နှင့် သူ့ကိုယ်သည် တစ်ထွာတစ်မိုက်ပင် လွတ်ထွက်သွားသည် ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ထိုသို့ လွတ်တက်သွားတိုင်း အသက်ရှူ ရပ်သွားသ ည် ။

"အဖေ... အဖေရေ၊ အဘ... အဘ"ဟု တအား အော်ခေါ်၏။

သူ့ခေါ်သံကိုပင် သူ့နားက ပြန်မကြားရ။ လေပွေကြီးသည် သူ့အသံ

ကိုပင် စုပ်ဆွဲထားသည် ဟု ထင်ရသည် ။ သတိရတိုင်း ပါးစပ်က တအားအော်၏။ ပါးစပ်ထဲကို ရေပူတွေ၊ ရေခဲအပွဲအစတွေသာ ဝင်ကုန်သည် ။ သူ့အသံကို သူပြန်မကြားရတော့။ သတိပင် လစ်ချင်လာ၏။ ဘာမှ မမြင်ရသော ဖန်ရောင်၊ မှန်ရောင် အမျှင်တန်းထဲ အနီရောင်၊ အညိုရောင် အကွယ်ကြီး တွေကိုလည်း မျက်စိထဲ မြင်လာရ၏။ သူ တလိမ့်လိမ့် တလူးလူး မျောပါနေရသည် မှာ ရေပေါ်မှာ လား၊ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ လား မသိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်ကာ ဘာနှင့်ထိခိုက်မိမှန်းပင် မသိနိုင် ဖြစ်လာ၏။ တရွေ့ရွေ့ လိမ့်လူးလာနေသည် ဟု ထင်ရသော်လည်း ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် လျင်မြန်နေမှန်း ကိုသာသိတော့သည် ။

တဝေါဝေါ အော်မြည်သံကြီး တစ်ခုထဲတွင် အသံကြီး တစ်ခုက နားထဲ စူးဝင်လာပြန်၏။ တဝီဝီ အော်မြည်သော လေသင်တုန်း လေရဟတ်ကြီး အသံကဲ့သို့ ကျယ်သွားသည် ။ ရေပြင်၊ မြေပြင်တွေ တုန်ခါသွားသည် ။ ပူနွေးရှိန် လောင်နေသော သူ့ကိုယ်ကို ချက်ချင်း အေးခဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် ။ ဆောက်တည်ရာမရ လိမ့်ပါနေသော ကိုယ်လုံးသည် လည်း အရှိန်လျော့ သွား၏။

လိမ့်ပါနေရင်း၊ မျောပါနေရင်းက အံကြိတ်၍ မျက်စိကို အတင်းဖွင့်ကြည့်မိ၏။ အိမ်ကြီး နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးစာရှိသော ကန္တာရ လေပွေကြီးသည် တဝေါဝေါ အော်မြည်ကာ ဝေသီမြင့်ခေါင်သော ရေခဲတောင် တစ်တောင်ပေါ် ဖြတ်ကျော်တက် သွားလေသည် ။

ကန္တာရ လေပွေကြီး ထွေးထုတ်ပစ်ခဲ့သော ရေလှိုင်းလုံး ကြီးများ သည် အရှိန်သေကာ ရေခဲတောင်ကြားအတိုင်း ကွေ့ကောက်စီးဆင်း၍ ကျန်ခဲ့၏။

ရေထဲ မျောပါနေရင်းက သူသည် ရေခဲပြင်ပေါ် မတ်တက် ပြန်ရပ်နီ

င်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ဘယ်လိုမှ ရပ်၍ မမြဲ။ အောက်က ရေခဲပြင် မှာ အပေါ်လွှာလို အရည်အပျော် သေးသဖြင့် ချောချော်နေသည်။ ခြေ ထောက်မီသော်လည်း ဆွဲအားကြီးသော ရေအလျဉ်ကြောင့် ပြန်ပြန်လဲ ကျသည်။ ရေပြင်မှာ ခါးအနက်ပင် မရှိသော်လည်း ရေစီးကြမ်းသဖြင့် ဘယ်လိုမှ မတ်တတ်ရပ် မရ။ ရေခဲပြင် တစ်ခုလုံးသည် ရေတွေ ဒလ ဟော စီးဆင်းနေလေပြီ။ ကန္တာရ လေပွေကြီး ဖဲ့ဖြူပစ်ချခဲ့သော ရေခဲ တောင် နှာမောင်းများ သည် အားလုံး အရည်ပျော်ကုန် ကြလေပြီ။ ရေခဲ စီးကြောင်းအတိုင်း သူလည်း ဆောက်တည်ရမရ မျောပါနေရလေပြီ။

သတိရတိုင်း ရေထဲတွင် မတ်တပ်ရပ်ကူးပြေးရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ ဘယ်လိုမှ မတ်တတ်ထမရ။ လေးဖက်ကုန်းလိုက်တိုင်း ပြန်လဲကျကာ ရေစီးရာ အတိုင်းတလိမ့်လိမ့်သာ မျောပါနေလေသည်။ ပါးစပ်ထဲက က ယ်ပါ။ ယူပါ အော်၏။ သူ့အသံက ထွက်မလာ။ ‘အဘ... အဖေရေ’ဟု အော်တိုင်း ပါးစပ်ထဲ ရေတွေသာ ဝင်လာ၏ နောက်တော့ လုံးဝ မအော် နိုင်တော့။ ပါးစပ်လည်း မဟနိုင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်း တန့် ဆည်၍ မရ။ ရမိရရာ၊ စမ်းမိစမ်းရာ တို့ ကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ ဘာမှ မ ည်မည်ရရ မကိုင်မဆုပ်မိ။ မြဲမြဲခိုင်ခိုင် ကိုင်ဆုပ်မိသည် ဟု ဘာမျှမရှိ။ ခါးလောက်သာ နက်သောရေထဲ လိမ့်မျောပါ နေရလေ၏။

မည်မျှကြာကြာ လွင့်မျောပါလာသည် ကို သတိမရတော့။ အချိန်ကာ လကိုပင် မမှတ်မိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း ထုံကျဉ်လာသည်။ ကန္တာရလေပွေ အတိုက်ခံရစဉ်ကလို ကိုယ်လည်း မပူမနွေးတော့။ ရေလ ည်း မပူမနွေးနိုင်တော့။ အားလုံး အေးခဲတောင့်တင်းလာသည်။ မျောပါ ရွေ့လျားမှု အရှိန်အဟုန် နှ့် နှေးသွားသည် ကို သတိထားမိ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်းပေါ်က နေလုံးနီနီကြီးကို မြင်ရသည်။ ။

ဘေးတွင် ထင်းရှူးပင်များကို မြင်လာရသည် ။ သို့သော် မိမိကိုယ်ကို တန်ဆည်၍ မရသေး။ ရေအရှိန်နှင့်သာ မျောပါနေ၏။ ရေကလည်း အရပ်ထောက်၍ မမီတော့။

ရင်ထဲ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။ ရေတံခွန် တစ်ခုပေါ်တွင် ကထိုးကျသွားပြီဟု သိလိုက်ရ၏။ ရေထဲနစ်သွားသည် ။ နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ရေမွှန်းသွားသဖြင့် သတိပင် တစ်ချက် ပျက်သွားသည် ။ ရေအရှိန်နှင့်ပင် ပြန်ပေါ်လာ၏။ သူ့ခြေထောက် မြေကို ထိခဲ့ရသည် ဟု သတိရ၏။ ပါးစပ်ထဲက ရေကိုတအား ထွေးထုတ်လိုက်သည် ။

ကမ်းစပ်တွင် လူရိပ်လိုလို မြင်လိုက်ရ၏။ အဖေလားဟု လျင်လျားသော စိတ်အတွေးနှင့် အားတက်သွား၏။ ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ မှန်း၍ တအားကူးခတ် လာသည် ။ ရေထဲတွင် ချွေးပြန်နေသလို ခံစားရ၏။

"အဖေ... အဖေ၊ ကယ်ပါဦး။ အဘ... အဘ"ဟု သူအော်သည် ။

သူ့အသံကို သူပြန်ကြားရ၏။ ကမ်းနားက လူအော်သံလိုလို ကြားရပြီး သတိတစ်ချက် လစ်သွားပြန်သည် ။ ပြန်၍ သတိရသည် နှင့် ကမ်းစပ်ဘက် တအား ယက်ကူးလိုက်သည် ။

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၏ အထိတ်တလန့် အော်ကြသံကို သူကြားသည် ။

"အမေ... အမေ"ဟု အော်ဟစ်ကာ သတိလစ်သွားလေသည် ။

(၃)

"အမေ့..."

ရေတံခွန်အိုင်နား ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်တုံးပေါ် အဝတ်လျှော် နေကြသော စန္ဒီနှင့် ဟူရာ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ လန့်အော်လိုက်ကြသည်။ ။

ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသော ရေဘီလူးကြီး တစ်ကောင်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်းဆွဲဖမ်းလေ သလားဟု ပင် ထင်လိုက်ကြ၏။ ရေထဲက ရုတ်တရက် ပေါ်လာသူကို လူဟု ပင် မထင်လိုက်ကြ။ နောက်မှ လူမှန်း သိကြရသည်။ ။

ရေထဲက ပေါ်တာသူသည် ကမ်းစပ်ရေတိမ် ကိုရောက်မှ သတိလစ်နေလေ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကမူ ကျောက်တုံးတစ်ခုကို ရမိရရာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ။

"ဟဲ့... စန္ဒီ၊ လုပ်ဦး... လုပ်ဦး၊ လူပဲဟ။ ဘယ်က ဘယ်လို ဒီရေအိုင်ထဲက ပေါ်လာပါလိမ့်"

ဟူရာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျောက်တုံးတစ်ခုကို လှမ်းဆွဲ၍ သတိမေ့ နေသော ဗာလု၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်ဆွဲမလိုက်၏။

စန္ဒီမှာ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် ဖေးမ မပေးရဲသေးဘဲ ကြောင်ငေးနေ၏။

"ဟဲ့... လုပ်ပါဦးဆို၊ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့ လား။ ဒုက္ခပဲတော်၊ ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်လာပါလိမ့်"

ဟူရာက ဒုတိယအကြိမ် အော်လိုက်မှ စန္ဒီက ဗာလု၏ ကိုယ်ကို ဝင်မ ,ရဲသည် ။ မိန်းမသားနှစ်ယောက် မနိုင်မနင်း မ,ကာ ကမ်းပေါ်တင်ကြ၏ ။

"ဟေး... လာကြပါဦးဟေး၊ ဒီမှာ လူတစ်ယောက် ရေထဲက ပေါ်လာ လို့ သတိမေ့နေတယ်ဟ။ မြန်မြန်လာကြပါဦး"

အနီးအနားတွင် သိုးကျောင်း၊ လားကျောင်း ရှိနေကြသော မိန်းမများ အားလုံး ပြေးလာကြသည် ။ ရေအိုင်နားတွင် ပက်လက်ကြီး သတိမေ့နေ သော ဗာလုကို မြင်ရသောအခါ အားလုံး အံ့သြသွားကြသည် ။

"ဘယ်ကဘယ်လို မျောပါလာတာလဲ"ဟု ဝိုင်းမေးကြ၏။

ဘယ်ကဘယ်လို မျောပါလာသည် ကို ဦးဆုံး တွေ့ကြသော စန္ဒီနှင့် ဟူရာတို့ ကလည်း မပြောပြတတ်။ အဝတ်လျှော် နေကြရင်း ရေအိုင်ထဲ က ပေါ်လာသည် ဟု သာ ပြောပြကြသည် ။

"ဟဲ့- ရေအိုင်ထဲက ပေါ်လာတာတော့ ဟုတ်မလား။ ဟိုရေခဲတောင် တွေ ပေါ်က ရေစီးအတိုင်း မျောပါလာတာ နေမှာ ပေါ့"ဟု တွေးတတ် ခေါ် တတ်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ရေခဲဆောင်း တောင်တန်းမြဲ ငုံကြီးပေါ် ငေးမျှော်ကြည့်၍ ပြော၏။

"ဟဲ့- အတိုင်း ကြည့်နေကြလို့ ဖြစ်မလားဟ။ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့ လား။ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းပြာနေပြီး နှုတ်ခမ်းတွေတောင် တုန်နေပြီဟ။ မြန်မြန်လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်"ဟု တစ်ယောက်က ဆိုပြန်သည် ။

သည် လိုနှင့် ဗာလုကို မိန်းမကြီး သုံးလေးငါးယောက် ဆွဲမ,၍ သစ်

တပ်ကာ ထားသောရွာထဲ သွင်းလာကြ၏။

ရေထဲက ရလာသူမှာ သေမည်၊ ရှင်မည် မသိသေးသဖြင့် ဘယ်သူ့အိမ်၌ ထားရမှန်း မသိကြ။ တစ်ယောက်ယောက်အိမ်၌ သေသွားလျှင် အလောင်းကြီး အဖတ်တင် နေမည်ကို စိုးရိမ်ကြပုံရ၏။

အရေးထဲ သူတို့ တောင်သခင်ကြီးနှင့် ယောက်ျားကြီးတွေ ဆို၍ လည်း ရွာ၍ တစ်ယောက်မှ မရှိကြ။ တောင်သခင်ကြီးက မြို့ကို အရောင်းအဝယ် သွားနေသလို လူ့လက်ထောက် ဂျာပေးကြီးမှာ လည်း အလုပ်သမားတွေကို သွားပြီး ကြပ်မတ်စောင့်ကြည့် နေရသဖြင့် ရွာထဲ၌ မရှိ။

မိန်းမတွေမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဗာလုအား ပထမဦးဆုံး တွေ့ကြရသော စန္ဒီနှင့် ဟူရာတို့ သားအမိအပေါ် တာဝန်ကျလေသည် ။ ထို့ကြောင့် စန္ဒီနှင့် ဟူရာတို့ အိမ်ပေါ် ဗာလုအား မတင်လာကြ၏။

ထိုစဉ် ထင်ရာမြင်ရာ တွေ့ကိုလည်း ပြောလာကြသည် ။

"ကျောက်တွင်းထဲက ထွက်ပြေးလာတဲ့ သူ ဆိုရင်တော့ အခုလို ရေနစ် သေသွားတာပဲ သူ့အတွက် ကောင်းပါတယ်ဟယ်"

"ဟဲ့- ကျောက်တွင်းထဲက ထွက်ပြေးလာတဲ့ လူက ဒီလို ရေစီးသန်တဲ့ ရေခဲချောင်း၊ ရေခဲတောင်ပေါ် တက်ပြေးမလား ကောင်မရဲ့ ။ မြို့ရှိရာ လွင်ပြင်ဘက် ထွက်ပြေးမှာ ပေါ့။ ကန္တာရ ရေခဲတောင်ပေါ် ပြေးမလား"

"ပြောနိုင်မလားဟဲ့၊ သူ့ခမျာ သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးမိလို့ ရေခဲချောင်းဖြတ် အကူးမှာ ရေစီးနဲ့ မျောပါလာတာလားမှ မသိတာ"

"ဟဲ့- ဟုတ်တယ်နဲ့ တူတယ်။ သူ့အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ

ကျောက်တွေပါလား နို့ကြည့်ကြဦး။ ကျောက်..."

"နင်ပဲ နို့ကြည့်၊ ငါတို့ တော့ အကြိုအကြား မနို့ရဲပေါင်"

"အေး- နင်တို့ ပဲ နို့ကြ၊ ကြည့်ကြ။ ငါ့မှာ တော့ ဒင်းကို ဦးဆုံးတွေ့ မိတာနဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခရောက် ရပါပြီတော်။ ဖွဟဲ့... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ငါ့အိမ်ပေါ်တော့ မသေလိုက် ပါနဲ့ တော်။ နေရင်းထိုင်ရင်း မသာရှင် ဖြစ်ရမယ့်ထဲ ဟိုလူက မယုံသင်္ကာနဲ့ အမေးအမြန်းက ထူဦးမယ်။ လူနာ ငါ့အိမ်ပေါ် မသေဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အခု ရေမွန်းလို့ ပဲလား၊ ချမ်းလို့ ပဲလား သတိလစ် နေတာဟ။ မြန်မြန် သတိရလာအောင်၊ စကားပြောလာ နိုင်အောင် လုပ်ဦးမှ ။

ဟဲ့- စန္ဒီ၊ ရေနွေးအိုး မြန်မြန်ကျိုပါဟဲ့။ ကြပ်ထုပ်တွေလည်း မြန်မြန် စည်းပါဦး။ ခြေနစ်ချောင်းများ ကယ်မိတာ ဒုက္ခရောက်ပါတော်"

အိမ်ရှင်မ ဟူရာက တဗျစ်တောက်တောက် အော်ဟစ်၍ စန္ဒီကို ခိုင်း လိုက်သည် ။

ဗာလု၏ ရေစိုအဝတ်တွေ ရုတ်တရက် ဆွဲချွတ်လိုက်သော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က-

"ဟဲ့... သောက်ပလုတ်တုတ်၊ ပုစွန်ထုပ်"ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝံ့ရေကျောပိုးအိတ်ထဲ ကျောက်တွေပါလားဟု ရှာကြည့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကမူ-

"အောင်မယ်... ကောင်မက အခုမှ အဆန်းလုပ်လို့ ပုစွန်ထုပ်၊ နင်ပဲ ဖုတ်စား"ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းမကြီးတွေမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင် ရယ် မောနေကြသော်လည်း စန္ဒီကား မျက်နှာပျက်နေ၏။ အဝတ်မရှိသော ဗာ

လု၏ ကိုယ်လုံးကိုလည်း သူ့မှာ ရဲရဲမကြည်ဝံ့။

မိန်းမကြီးတွေကတော့ ဗာလု၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေနှေးပူပွတ်ကာ မီးကင်ကြပ် ထုပ်ထိုးပေးကြသည် ။ ထင်းရှူးမြစ်ကို တရွှမ်းရွှမ်း သွေး ကာ မုန်ညင်းဆီနှင့်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်လိမ်း ဆုပ်နယ်ပေးကြ ၏။ ကြပ်ထုပ်စည်းကို မီးကင်တာ လက်ဆင့်ကမ်းပေး နေရသော စန္ဒီမှ ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍ လက်တုန်နေလေသည် ။

"နင်တို့ စိတ်တွေ့တိုင်း နှိုက်မနေကြနဲ့ ဦး။ ဟိုမှာ သိုးတွေလည်း ကြည့်ကြဦး။ ဝံပုလွေတွေ ဝင်ဆွဲနေပါဦးမယ်"

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ပြော၏။

"အေးဟ၊ ငါ့သိုးတွေတောင် မေ့သွားတယ်"ဟု ပြောပြီး အမျိုးသမီး တစ်ယောက် မတ်တတ်ထ၏။

"ဒါမျိုးဆို နင်ကတော့ ဖြစ်ရမယ်"ဟု နောက်တစ်ယောက်က ဆိုသည့် ။

သိုးထိန်းသွားမည့်မိန်းမက-

"ငါ့ယောက်ျား သေတာကြာပြီပဲ ကောင်မရယ်"ဟု ပြောပြီး ထသွားလေ၏။

ဝိုင်းနှိပ်နယ် ပေးနေကြစဉ် ဗာလုက "အင်း... အဲ..."အသံထွက် လာသည် ။

အားလုံးမျက်နှာတွေက ကြည်သွားကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ဟူရာနှင့် စန္ဒီတို့ မျက်နှာမှာ အကြည်လင်ဆုံး။

"ကဲ... သေတော့ မသေနိုင်တော့ဘူး။ အတော်ကြာ သတိရလာ

တော့မှာ ပါ။ ကဲ- ငါတို့ သွားမယ်၊ နင်တို့ လူနာ နင်တို့ လူနာ နင်တို့ ပဲ ဆက်ပြုစုကြတော့။ ဟိုကောင်တွေအတွက် ကျုပ်တို့ မှာ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ လည်း တာဝန်ရှိသေးတယ်"

ပြောရင်းက မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထလိုက်သည် ။ နောက်နှစ် ယောက်ကလည်း -

"အေး- ဟုတ်တယ်ဟ၊ သွားကြမှ ၊ သွားကြမှ ။ နေစောင်းနေပြီ"ဟု ဆိုပြီး ထကြ၏။

နောက်တစ်ယောက်က-

"ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့တော့ မဖြစ်ကြနဲ့ နော် ကောင်မတွေ။ အတော်ကြာ နင့်လင်တွေ ပြန်လာလို့ ထမင်းအဆင်သင့် မကျက်ရင် ခူးနဲ့ မျက်ရည် သုတ်နေရဦးမယ်"ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ဗာလု၏ ပါးစပ်မှ -

"အမေ... အမေ... ညီ... ညီမ"ဟု အသံထွက်လာ၏။

"ကဲ... ငါမပြောဘူးလား၊ တော်ကြာ သတိရလာမှာ ပါလို့ "

"ကဲ- သတိရပြီလားဟင်၊ သတိရပြီလား"

ဟူရာက ညိုမည်းဖူး ရောင်နေသော ဗာလု၏ မေးစေ့၊ ပါးပြင်တို့ ကို ပွတ်ကာ ခေါ်ကြည့်၏။ ပြန်၍ သတိလစ် သွားပုံရသည် ။ ထူးသံပေါ်မလာ။ ပါးစပ်ထဲကမူ တအင်းအင်း ညည်းနေ၏။

ဗာလုအား စိတ်ချရပြီ ဖြစ်သဖြင့် မိန်းမကြီးများ ကိုယ်စီကိုယ်ဆင်းသွားကြသည် ။ ဟူရာနှင့် စန္ဒီတို့ မှာ တခြားအမျိုးသမီးများ လို သိုးကျောင်း၊ လားကြည့်၊ ထမင်းဟင်းချက် တာဝန်မရှိသဖြင့် ဗာလုကို ဆ

က်လက်၍ ပြုစုနေကြ၏။

သိုးမွေးဝမ်းကပ်တွေနှင့် အထပ်ထပ်ခြုံ ပေးထားသော ဗာလု၏ ပါးစပ်ထဲ သိုးနို့ရည်တွေ ညှစ်ချကြ၏။ လျှာနှင့် လုံးသပ်မယူနိုင်သော်လည်း ပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားသော သိုးနို့ရည်တွေကို မြင်ရသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဝမ်းသာသွားကြသည် ။ လူမမာ သေတော့ မသေနိုင်တော့ဘူး။

"ဝံရေအိတ်ကြီးထဲမှာ ဝါးဘူးလေးတွေ၊ မီးခတ်ကျောက်တွေ၊ အသားစ အသားပဲ့တွေကို ကြည့်ရရင်တော့ မုဆိုးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် သမီး။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားစရာက ဒီနေရာကို ဘယ်မုဆိုးတွေမှ ရောက်လာဖူးတာ မရှိတော့ တွေးမရဘူး။ ပြီးတော့ ဒီရေခဲတောင်တွေမှာ အမဲလိုက်ရအောင် သူ ဘယ်ကလာမလဲ"

"ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူး"

စန္ဒီက ဗာလု၏ ညိုမည်းဖူးရောင်နေသော မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ယခုထိ ဗာလု၏ အခြေအနေကို မမှန်းတတ်ကြသေး။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ လည်း ရေခဲလောင်ရာ အပွန်းအပဲ့ အရှုအနာတွေ နှင့်မို့ အသက်အရွက်ကိုပင် မခန့်မှန်းတတ် ဖြစ်နေကြ၏။

ဤလို ကန္တာရထဲသို့ သခင်ကြီး ခေါ်မလာဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ရောက်လာဖူးသည် ကို ထုံးစံမရှိပေ။ ယခု ဤသူမှာ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာပါလိမ့်။ သူ့အိတ်ထဲ မီးခတ်ကျောက်ကလွဲပြီး နောက်ထပ် ကျောက်ဆို၍ လည်း ဘာမှ မပါသဖြင့် ကျောက်တွင်းက ထွက်ပြေးလာသူတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆကြသည် ။

"ကဲ- သမီး၊ လူမမာကို ကြည့်နေလိုက်။ အမေ ညနေစာ ချက်လိုက်ဦးမယ်။ ဂျာဟေးကြီးလို့ လာရင် ဒီလူမမာကို ဘယ်မှာ ထားရမလဲလည်း မေးရဦးမယ်။ ဟောတော့... တို့ အဝတ်တွေတောင် ရေအိုင်နားက မယူရသေးဘဲဟဲ့"

"ဟင်... ဟုတ်သားပဲ၊ အမေလေး၊ ကျွန်မ သွားယူလိုက်ပါ့မယ်"

"အေး...သွားလိုက် သမီး၊ သွားလိုက်။ လူမမာ ပြုစုနေကြရတာနဲ့ အားလုံး မေ့ကုန်ရော။ နေတောင် ညှိုးသွားပြီ။ ခြောက်မှ ခြောက် ပါဦးမလား"

သူ့အမေလေး ၏ စကား မဆုံးခင် စန္ဒီအိမ်အောက် ဆင်း လာလေသည်။ ။

လူမမာကား တအင့်အင့် ညည်း၍ ကျန်ခဲ့၏။

ရေတံခွန်အောက်ရှိ ရေအိုင်နား အဝတ်သွားယူရန် စန္ဒီ ရွာသစ်တပ်က ထွက်လာ၏။

နေလုံးသည် အနောက်ဘက် ရေခဲတောင်မြင့် များ အပေါ် ရောက်နေလေပြီ။ မကြာခင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ် သွားတော့မည်။ ရေခဲတောင်အောက်ရှိ ထင်းရှူးပင်ဖျားတွင် နေရောင်ခြည်က ဝင်းပနေသည် ။ သူတို့

ဒေသတွင် ဤလို နေရောင်ခြည် သန့်သန့်စင်စင်ကို မြင်ရ၊ တွေ့ရသည် မှာ အများ ဆုံး တစ်လ၊ နှစ်လသာ။ နွေရက်တိုသောဒေသ၊ နွေခေါင်းပါးသော ဒေသပင်။ ဆောင်းနှင့်မိုးကမူ ဆယ်လခန့် နေရာယူထား၏။ ဤနေ့လို နေရောင်ခြည် သန့်သန့်စင်စင်ကို မြင်ရသည် မှာ တစ်ပတ်ပင် မပြည့်သေး။

သိုးများ သည် ညနေချမ်း နေရောင်ထဲ မြူးနေကြ၏။ လားများကမူ တောစပ်နားထိ ရောက်နေကြသည် ။ ရေအိုင်နား ရောက်လာသည် ။ အိမ်ပေါ်က လူမမာကို ပိုသတိရမိ၏။

‘ကျောက်တွင်းတွေထဲက ပြေးလာသူတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ’ဟု ဆုတောင်းမိသည် ။

အကယ်၍ ကျောက်တွင်းက ထွက်ပြေးသူသာ ဆိုလျှင်တော့...

စန္ဒီ ဆက်မတွေးဝံ့လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည် ။ ကျောက်တွင်းက ကျောက်တွေ ခိုးပြီး ထွက်ပြေးဖူးသူ တစ်ယောက်အကြောင်း တွေးမိပြန်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချင်လာသည် ။

ရွာထဲ သစ်တပ်ရှိ အိမ်တန်းလျားတွင် ကျောက်တွင်းတူး သမားတွေကို သခင်ကြီးက သီးသန့်စုထား၏။ အားလုံး တစ်ရပ်တစ်ကျေးက အခကြေးငွေနှင့် အငှားလာလုပ်ကြ သူတွေချည်းသာ။ သခင်ကြီး မြို့ကို တစ်ခေါက်သွားလျှင် တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်စ အမြဲ ပါလာတတ်ကြ၏။ ရက်စေ့၊ နှစ်စေ့၍ ပြန်သူနှင့် အလုပ်လုပ်ရန် လာသူများကို သခင်ကြီးက လိုက်ပို့၊ လိုက်ခေါ်ယူရသည် ။ များများ လည်း မထား၊ သစ်တပ်အိမ်တန်းလျားထဲ လူသုံးဆယ်လောက်ရလျှင် သခင်ကြီးက နောက်ထပ်မခေါ်တော့။ လူများ လျှင် ထိန်းကျောင်းရခက်သလို ထွက်ပြေးသူများ လွတ်သွားလျှင် ဤရတနာမြေကို လူအများ သိသွားမှာ လည်း

စိုးရိမ်ပုံရသည် ။

ထို့ကြောင့် ရက်စေ့၊ နှစ်စေ့၍ ဤရတနာမြေက ပြန်သွားမည့် သူများကို သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် မျက်နှာကို အဝတ်အုပ်၍ ခေါ်သွားတတ်၏။ လားနှင့် သုံးရက်သုံးညသွားမှ မြို့ကို ရောက်ကြပေမည်။ မြို့က ဤရတနာမြေသို့ ကျောက်အငှား လာတူးသူများကိုလည်း ဤသို့ပင် ရတနာမြေသို့ ရောက်ရန် တစ်ရက်ခရီး အလိုကပင် မျက်နှာပဝါ အုပ်၍ ခေါ်လာတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤရတနာမြေက ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသူ ဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဟု ပြောကြသည် ။

သခင်ကြီး၏ ရွာခံလူယုံ တွေကလွဲလျှင် တွင်းတူးအငှား လာလုပ်ကြသူတွေ အားလုံးမှာ သစ်တင်ရွာဝိုင်းထဲရှိ အိမ်တန်းလျားတွင် နေကြရသည် ။ မနက်ခြောက်နာရီကို ထမင်းထုပ် ကိုယ်စီယူ၍ ကျောက်တွင်း ထွက်ကြရ၏။ ညနေလေး၊ ငါးနာရီမှ ကျောက်တွင်းက ပြန်ကြရသည် ။ သူတို့ အတွက် ည၊ မနက်စာ ထမင်းကို ရွာထဲရှိ မိန်းမတွေက ချက်ပေးကြရသည် ။ သစ်တပ်ရွာထဲရှိ မိန်းမများ အလုပ်မှာ ဂျုံစိုက်၊ ဂျုံရိတ်၊ ဂျုံထောင်း၊ ထမင်းချက်နှင့် သိုးကျောင်း၊ လားကျောင်းရသော အလုပ်ပင်။

ကျောက်တွင်း အလုပ်သမားများ ညနေ ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် သစ်တပ်ထဲက အိမ်တွေ လူစေ့ မစေ့ ဝင်စစ်တတ်၏။ သခင်ကြီး မြို့သွားနေ၍ မရှိလျှင် သခင်ကြီး၏ လက်ရုံး ဂျာပေးကြီးနှင့် သူတပည့်များက စစ်သည် ။ လူမစုံမချင်း စစ်ကြ၏။ ကျောက်တွင်းတူးသမား တစ်ယောက်ယောက် ကျောက်မျက်ရတနာရ၍ ထွက်ပြေးသွားလျှင် သို့မဟုတ် ရွာထဲသစ်တပ်ကို မိုးချုပ်လို့ မှ ပြန်မလာလျှင် ခွေးဘီလူး ကြီးတွေနှင့် တစ်ညလုံး ရှာကြမည်။

ပြေးပြီဟု အတပ်သိလျှင်တော့ လှောင်ထားခံရ၍ အမြဲဒေါသကြီး

နေသော သစ်ကျားကြီးတွေကို သစ်တပ်က ထုတ်လွှတ် လိုက်လေသည်

။

ကျောက်တွင်း တူးသမား အားလုံးနှင့် သစ်တပ်ထဲရှိ လူအားလုံးကို လည်း သစ်တပ်ထဲ ခေတ္တ သွင်းထားရ၏။ ညဆိုလျှင် သစ်ကျားထိန်း ဘာဂျီကြီးနှင့် သခင်ကြီး တို့ ကလွဲလျှင် မည်သူမျှ အိမ်ဆောက်မဆင်းဝံ့ကြ။ သာမန်ရက်တွေမှာ သစ်တပ်ပိုင်းထဲ ခွေးဘီ လူးကြီးတွေ လွှတ်ထားတတ်သော်လည်း ထိုလူပျောက် သောနေ့မျိုး သို့ မဟုတ် တွင်းတူးသမား တစ်ယောက်ယောက် အလွန်တန်ဖိုး ရှိလှသော ကျောက်သံပတ္တမြား များကိုရ၍ ထွက်ပြေးသွားလေပြီဟု ယူဆရသော နေ့မျိုးတွင် ခွေးဘီလူးကြီး များကိုပင် သစ်တပ်ခြံဝင်းထဲ သွင်းထားရ၏။ ထိုနေ့မျိုးတွင် သစ်ကျားကြီးများ သည် ထိုထွက်ပြေးသွားသူကို သူ့သခင် ဘာဂျီကြီးနှင့် မရမက ရှာကြပေလိမ့်မည်။

ထွက်ပြေးသွားသော တွင်းတူးသမား၏ ပြေးလမ်းမှာ အရှေ့ဘက် တစ်ဖက်သာရှိသည် ။ အနောက်ဘက်နှင့် တောင်၊ မြောက် သုံးဖက်တို့ တွင် ကန္တာရ ရေခဲတောင်တွေ၊ လူမနေသော အရပ်တွေမို့ သစ်ကျားလွှတ်၍ လူပျောက်လိုက် ရသည် မှာ လွယ်ပေသည် ။

ရတနာမြေ၏ အရှေ့ဘက် ရေခဲလွင်ပြင်ကြီးမှာ တစ်နေ့ခရီးရှိ၏။ ထိုလွင်ပြင် ကြီးလွန်လျှင် ရေခဲတောင်များက တစ်ရက်ခရီး၊ ထိုတောင်များ လွန်လျှင် ရိုးတောင်ကြီးများ ၊ သစ်တောကြီးများက တစ်ရက်ခရီး၊ ရတနာမြေနှင့် လူနေအရပ်မှာ သုံးရက်ခရီး ရှိလေသည် ။

ထို့ကြောင့် ကျောက်တွင်းမှ ထွက်ပြေးသူများကို လိုက်ဖမ်းရသည် မှာ လွယ်ပေသည် ။ ရေခဲလွင်ပြင် မဆုံးခင် လည်းကောင်း သို့မဟုတ် ရေခဲတောင်တန်း ကြီးတွေပေါ်၌ လည်းကောင်း ထွက်ပြေးသူကို

သစ်ကျားကြီးတွေက မိ၍ ကိုက်ဆွဲယူ တတ်ကြ၏။ သစ်တပ်ရွာထဲ ရောက်လျှင် ထိုလူ အသက်မရှိတော့။

ထိုအခါ သခင်ကြီးနှင့် သစ်ကျားထိန်းကြီးတို့ သည် သစ်ကျားတွေကို လှောင်အိမ်သို့ ဦးစွာ သွင်းကြ၏။ ပြီးမှ သစ်တပ်ထဲရှိ မိန်းမ၊ ယောက်ျား ရွာခံ များ နှင့်တကွ တွင်းတူးသမားများကို ခေါ်ပြကြသည်။ ။

သဘောမှာ ဤရတနာမြေထဲက မည်သူ ထွက်ပြေးပြေး မလွတ်ဘူး၊ သေရမည် ဆိုသည့် သဘောပင်။

ထွက်ပြေးသော လူသေအလောင်းကို ခေါင်းဖြတ်၍ သစ်တပ်ထဲက တွင်းတူးသမားများ တဲရှေ့ရှိ ထင်းရှူးပင်ကြီး တစ်ပင်တွင် ဆွဲထားလေသည်။ ။ ကိုယ်ခန္ဓာကိုမူ သစ်ကျားနှင့် ခွေးဘီလူး၊ ခွေးဝံကြီးတွေကို ကျွေးပစ်လေသည်။ ။ ယခုဆိုလျှင် တွင်းတူးသမားများ တန်းလျားရှိ ထင်းရှူးပင်ကြီးပေါ် လူဦးခေါင်းခွံ နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း စန္ဒီသည် ယနေ့ သူတို့ အိမ်ပေါ် ရောက်နေသော လူမမာသည် ကျောက်တွင်းက ထွက်ပြေးသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါစေနဲ့ ငဲ့ဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။ အကယ်၍ ကျောက်တွင်းထဲက ထွက်ပြေးသူ သာ ဖြစ်လျှင်တော့ သခင်ကြီးထက်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် တတ်သော ဂျာဟေးကြီးက ထိုသူကို ညတွင်းချင်းပင် သစ်ကျားစာ ကျွေးပစ် လိမ့်မည် ထင်သည်။ ။

ဤသည် မှာ လည်း လွယ်၏။ ညကျ၍ အားလုံး လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ် ရောက်ကြပြီ ဆိုသည် နှင့် ထိုသူကို အောက်၌ ချထားလိုက်ရုံသာ။ ဘာဂျီကြီးက သစ်ကျားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရုံနှင့် သစ်ကျားကြီးများ သည် ရွာကိုပတ်ထိုးထားသော သစ်တပ်ပိုင်းထဲ ပတ်ချာလည့်၍ စားစရာ ရှာကြပေလိမ့်မည်။ သစ်ကျားများ သည် ဤရတနာ

သစ်တပ်ဝိုင်းထဲတွင် သူ့သခင်တွေက လွဲလျှင် မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါ
ကိုမျှ အရှင်ထားလေ့ မရှိပေ။ မိုးလင်းသည် နှင့် ဦးခေါင်းတစ်လုံးသာ
ကျန်ပေမည်။

ဤသည် တို့ ကို တွေးကာ စန္ဒီသည် ရင်ထိတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လ
ည်း ရေအိုင်နားက သစ်တပ်ကာ ထားသောရွာထဲ မြန်မြန်သွက်သွက် လှ
မ်းဝင်လာ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဧည့်သည် လူမမာအတွက် ကြီးစွာ စိုးရိပ်ပူပ
န် နေမိလေသည် ။

သခင်ကြီးအိမ်နား ရောက်လာ၏။

အိမ်မြင့်ပေါ် ဝရန်တာမှ အနောက်ဘက် ရေခဲတောင်တန်းတွေပေါ်
လှမ်းငေးကြည့်နေသော သခင်ကြီး ကတော်ကလေး မာလျာကို လှမ်းမြ
င်ရ၏။

ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည် ။ မာလျာကို သခင်ကြီး ခေါ်လာသည်
မှာ တစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေး။ မာလျာသည် စန္ဒီထက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ခန့်
သာ ကြီးမည်ဟု ထင်၏။ မိန်းချင်းပင် ငေးယူရအောင် လှသူပင်။ မာလျာ
ကို ကြည့်ရသည် မှာ တခြား သခင်ကြီးကတော်ကလေး အာရဗီ၊ ရော်ဟတီ
တို့လို စိတ်ချမ်းသာ ပုံမရ။ အမြဲ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း မှိုငြိ၍ တွေ့ရတတ်သ
ည် ။

မာလျာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အမေလေးကို တစ်ခါ မေးကြည့်ဖူးရာ

"ကောင်မလေး သနားပါတယ်။ သူ့အဖေက သခင်ကြီးဆီမှာ ငွေချေး
ပြီး ပြန်မဆပ်နိုင်လို့ ထိုးအပ်လိုက်တာတဲ့ ။ ဆွေကြီးမျိုး ကြီးထဲကလို့
ပြောကြတယ်။ နှစ်မစေ့ခင်တော့ သခင်ကြီးကို အလုပ်အကျွေး ပြုနေရ
ဦးမှာ ပေါ့"ဟု ပြောဖူးသည် ။

သခင်ကြီးဆီတွင် လက်ရှိရှိနေသော ဇနီးလေးယောက်စလုံးမှာ ဤသို့ပင် တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်းနှင့် သခင်ကြီး သိမ်းပိုက်လာသူတွေ ချည်းလားဟု တွေးကာ စန္ဒီရင်ထဲ လှိုက်မော သွားခဲ့ရ၏။

သခင်ကြီး ကဲ့သို့ပင် စန္ဒီ၏ အဖေသည် လည်း ယခု သူ့အမေလေး ခေါ်နေရသော ဟူရာကို သိမ်းယူလာခဲ့သည် ဟု သိရသည် ။ သခင်ကြီးနှင့် သူ့ဇနီးလေးတွေ အသက်ကွာသလို စန္ဒီအဖေနှင့် ဟူရာတို့ မှာ လည်း အသက်ချင်း တစ်ဝက်မက ကွာသည် ။

ယခု အဖေ ဆုံးသွားသည် မှာ နှစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေး။ အဖေဆုံးစဉ်က အသက်ခြောက်ဆယ့်လေးနှစ်ဟု မှတ်ထားဖူးသည် ။ ယခု ဟူရာမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်သာ ရှိဦးမည်။ လှတုန်းပတုန်းပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း စန္ဒီက အဖေမိန်းမ ဟူရာသို့ တစ်ခါတစ်ခါ ဂျာပေးကြီးနှင့် မလိုတမာ မြင်ဖူးခဲ့သည် ။

အမှန်က အဖေ၏ နောက်မိန်းမ ဟူရာသာ အဖေ့ထက် အသက်တစ်ဝက် ငယ်သည် မဟုတ်၊ စန္ဒီအမေ အာသီလည်း အဖေ့ထက် အသက်တစ်ဝက်သည် ဟု သိရသည် ။ အမေ နောက်ထပ် ညီမလေးတစ်ယောက်ကို မွေးပြီး သုံးလေးလ အကြာမှာ ညီမလေးရော အမေပါ ဆုံးပါးသွားကြသည် ။

အမေဆုံးတော့ စန္ဒီ ငါးနှစ်သမီးသာ ရှိသေး၏။ အမေ့အသက်က နှစ်ဆယ်မပြည့်သေး။ အဖေသည် ထိုစဉ်ကပင် ငါးဆယ်ကျော် နေလေပြီ။ စန္ဒီအမေဆုံးပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာ အဖေသည် ရတနာမြေ သစ်တပ်ရွာမှ စန္ဒီအား ဟိမဝတကို ခေါ်သွားပြီး ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ကျောင်းထားပေးသည် ။ ထိုကျောင်းတွင် သခင်ကြီး၏ သားသမီးများ လည်း ရှိကြသည် ။ သခင်ကြီးနှင့် အဖေတို့ သည် သူတို့ ရတနာဆိုင် ကြီးတွေရှိ

ရာ မြို့ကြီးသို့ အသွားအပြန်တွင် စန္ဒီတို့ ကို ဝင်တွေ့ကြသည် ။ နောက် တစ်နှစ်ကျတော့ အဖေ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက် ယူလိုက်သည် ဟု သိရသည် ။ ယခု ဟူရာပင်။

သခင်ကြီးလည်း နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက် ယူသည် ဟု သူ့ သားငယ် ချန်ကီလေးက ပြော၏။ 'ငါတို့ မှာ အမေတွေ အများကြီး'ဟု ကောင်လေးက သူ့ကို ကြွားသည် ။

ထိုစဉ်က စန္ဒီပင် 'နောက်ထပ် အဖေ မိန်းမများများ ယူပါစေ။ အဲဒါမှ ချန်ကီလေးတို့လို ငါ့မှာ လည်း အမေတွေ အများကြီး၊ ညီအစ်ကို မောင် နှမတွေ အများကြီး ရှိမှာ 'ဟု တွေးခဲ့သည် ။

သူ့ဆုတောင်း အတိုင်းပင် အဖေသည် မြို့ကြီးက နောက်ထပ် အမေ လေး တစ်ယောက်ကို ယူသွားပြန်ပြီဟု ချန်ကီအစ်ကို အဖျစ်က ပြောသ ည် ။ စန္ဒီမှာ အမေနှစ်ယောက် ရှိနေသည် ဟု သိရသော်လည်း ဘယ်အ မေကိုမှ စန္ဒီ မမြင်ဘူး။ ဒုတိယအမေသည် အဖေနှင့် မသင့်မြတ်၍ ရတ နာမြေက ပြန်လာသည် ဟု ကြားရသည် ။ ချန်ကီအစ်မ မူယာကမူ-

'နင့်အမေလေး အတွက် နင့်အဖေ ရွှေတွေ၊ စိန်တွေ အများကြီးပေးပြီး ကွာလိုက်ရတယ်'ဟု ပြောဖူးသည် ။ မြင်ပင် မမြင်ဘူး လိုက်ရ၍ ရင်ထဲက ဘယ်လိုမှ မနေခဲ့။

ဤဒုတိယအမေ ဆိုသူကိုလည်း စန္ဒီသည် အဖေဆုံးပြီးမှ ရတနာမြေ သစ်တပ်ရွာကို ပြန်လာမှ မြင်ဖူး၏။ သခင်ကြီးက "ဒါ... သမီး အမေ လေး"ဟု ပြော၍ သာ အမေလေးဟု ခေါ်လိုက်ရ၏။ ရင်ထဲကမူ ဘယ်လို မှ မပါပေ။

အဖေ ရတနာမြေမှာ တော်တော်ဖြစ်နေသည် ။ စန္ဒီကို တွေ့ချင်လွန်း ၍ လာခေါ်သည် ဟု ဂျာဟေးနှင့် သူ့လူနှစ်ယောက်က စန္ဒီကို ကျောင်း၌

လာခေါ်ကြသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ် စန္ဒီ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်က ဂျာဟေးကြီး တို့ နှင့် အတူ ကျောက်တွင်းတူးရန် လိုက်လာသူ နှစ်ယောက်ကလည်း ပါ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရတနာကို စိတ်ဝင်စားကြ၍ ဟိမဝတတွင် လာစောင့်နေ ကြသည် မှာ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်ပင် ရှိပြီဟု ဆိုသည်။

ယခု စန္ဒီအဖေ နေမကောင်း၍ စန္ဒီကို လာခေါ်ရင်း လမ်းကြိုလိုက်လာကြသည် ။ တောလမ်းခရီး နှစ်ရက်၊ နှစ်ညအကြာမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေါင်းမီးခြုံ၍ ကားပေါ်တင်ခေါ် လာကြသည် ။ ထိုစဉ်က ဂျာဟေးလူ တပည့် တစ်ယောက်က ‘စန္ဒီကိုပါ မျက်နှာဖုံးစွပ် ရမလား’ ဟု မေးသဖြင့် လန့်သွား၏။ ဂျာဟေးကြီးက ‘ကောင်မလေးကို ခေါင်းစွပ်ခေါ်စရာ မလိုပါဘူး’ဟု ပြော၍ သာ သက်သာရာရခဲ့သည် ။ ဂျာဟေး၏ တပည့်ထဲ၌ပင် နှစ်ယောက်က ခေါင်းစွပ်နှင့် လိုက်ပါရသေး၏။

သို့သော် ရတနာမြေက သစ်တပ်ရွာကို ရောက်သောအခါ အဖေကား မရှိတော့ပြီ။ အလောင်းကိုပင် မမြင်လိုက်ရ။ ရတနာမြေမှာ စန္ဒီနေရသော မြို့ကလေးမှ အသွားအပြန် ခြောက်ရက်ကြာသဖြင့် စန္ဒီမရောက်ခင် နှစ်ညအလို မှာ ပင် အဖေဆုံးလေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ချက်ချင်း သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက် ကြသဖြင့် မြေပုံကိုသာ တွေ့ရသည် ။ အဖေ့ကို မတွေ့ရသော်လည်း အဖေမိန်းမ အမေလေးကတော့ ထင်ထင်ရှားရှား။ သခင်ကြီးကလည်း ‘အမေလေးနဲ့ နေဦး စန္ဒီ’ဟု ဆိုသဖြင့် နေနေရသည် ။

ရတနာမြေက သစ်တပ်တောရွာထဲ အဖေအိမ်တွင် အမေလေးနှင့် နေရသည် ကို လုံးဝ မပျော်။ ကျောင်းကို ပြန်ချင်သည် ။

ဤသည် ကို ရိပ်မိ၍ လား မသိ၊ သခင်ကြီးက-

"စန္ဒီ ဘာလိုချင်လဲပြော၊ မြို့က ကျောင်းမှာ လို သီချင်းဆိုပြတဲ့

စက်ကြီးလိုချင်လား"ဟု မေးဖူး၏။

စန္ဒီက ခေါင်းခါသည် ။

စန္ဒီတို့ အိမ်ကြီးမှာ လိုလေသေးမရှိ ပစ္စည်းပစ္စယ စုံလေသည် ။ အဖေအား သခင်ကြီးက ဤသို့ သူနှင့်အပြိုင် မိန်းမယူတာက အစအခွင့်အရေး ပေးထားခြင်းမှာ ဤရတနာမြေကို အဖေနှင့် သခင်ကြီးတို့ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ပိုင်ကြသဖြင့်ဟု မိန်းမကြီးတွေက ပြောပြကြသည် ။ သခင်ကြီးနှင့် အဖေတို့ ဤရတနာမြေကို တွေ့ခဲ့ကြသည် မှာ ဤသို့ဟု ဆို၏။

ခေတ်ပညာတတ် ကျောင်းသားကြီးများ ဖြစ်ကြသော အဖေတို့ သည် အပျော်တမ်း ရေခဲတောင်တက် အဖွဲ့နှင့် တောင်တက်လာကြရင်း နှင်းမုန်တိုင်း လေပွေကြီးမိကာ သင်းကွဲသွားကြသည် ။ အဖေနှင့် သခင်ကြီးတို့ သည် အဖော်ကွဲပြီး လျှောက်သွားကြရာမှ ဤရတနာမြေကို တွေ့ခဲ့ကြသည် ဟု ဆိုလေသည် ။

ထို့ကြောင့်လည်း အိမ်ကအစ စန္ဒီတို့ အိမ်မှာ သခင်ကြီး အိမ်နီးနီးကြီးမားသပ်ရပ် လေသည် ။ အိမ်တွင်းပစ္စည်း ဆိုလျှင်လည်း ရေနွေးစိမ်ချိုး၍ ရသည့် သွပ်ပုံးကြီး တွေကအစ သခင်ကြီး အိမ်အတိုင်း ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် အဖေဆုံးပါးသော်လည်း အမေလေး ရတနာမြေက မပြန်သည် မှာ ဤစည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေကြောင့်ဟု ပြောကြ၏။ စန္ဒီမှာ ယခုမှ ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသဖြင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေဆိုတာ နားမလည်မိသေး ။ အဖေမရှိတော့၍ အားငယ်တာကလွဲလျှင် ဘာမှ လဲ မမက်မောတတ်သေး။ အိမ်မှာ ဘာရှိ၍ ရှိမှန်းပင် မသိသေး။ အဖေကို လွမ်းသောစိတ်သာ ယနေ့အထိ ရှိနေသေး၏။

လျှော်ဖွပ်ယူလာသော ရေစိုအဝတ်တွေကို နေရောင်နည်းနည်း ရှိနေသော အိမ်ပေါ်က ဝရန်တာတွင် ဖြန့်လှန်းရင်း လူမမာဧည့်သည် ညည်းသံကို နားစွင့် မိလေသည်။ ။ စောစောကနှင့် စာလျှင် ပို၍ ကျယ်လာသည်ဟု ထင်၏။ ဟူရာ၏ အားပေးမေးမြန်း နေသံကိုလည်း ကြားရ၏။ လူမမာအား အစားအစာ တစ်ခုခု တိုက်ကျွေး နေပုံရသည်။ ။

အနောက်အရပ်ရှိ ရေခဲတောင်တန်းကြီးပေါ် နေလုံးကား မေးတင်နေလေပြီ။ သိုးကျောင်း၊ လားကြည့် အလုပ်လုပ်ကြရသော မိန်းမများ အားလုံး သိုးတွေ၊ လားတွေနှင့် သစ်တပ်ရွာထဲ ဝင်လာကြ၏။ သိုးများ၊ လားများ ခြံထဲရောက်သည် နှင့် ကျောက်တွင်း အလုပ်သမားများ လည်း ပြန်လာကြသည်။ ။

အလုပ်သမား များ ထဲတွင် ဂျာဟေးကြီးကို မြင်ရသောအခါ လူမမာဧည့်သည် ဆီ စန္ဒီစိတ်က ချက်ချင်း ရောက်သွား၏။ ကျောက်တွင်းတစ်ခုခုက ထွက်ပြေးလာသူ မဖြစ်ပါစေ နှင့်ဟု လည်း ထပ်၍ ဆုတောင်းလိုက် မိပြန်သည်။ ။

ကမန်းကတန်း သူ့အမေလေး ဟူရာနှင့် လူမမာတို့ ရှိရာ ဝင်လာကြည့်မသည်။ ။ လူမမာကား သတိကောင်းစွာ မရသေး။ ညည်းညူရင်းက-

"အမေ... အမေ... ညီမ... ညီမ"ဟု မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ဘဲ ခေါ်နေ၏

။ "အဖေ... အဖေ"ဟု လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် အော်သည် ။ သူအော်လိုက်တိုင်း စန္ဒီနှင့် ဟူရာတို့ မှာ လန့်လန့်သွားကြသည် ။

ခြေသံကြားသဖြင့် အခန်းဝသို့ ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့်ကြ၏။ ဂျာဟေးကြီး တက်လာသည် ။ စန္ဒီက ကလေးပီပီ ငြိမ်နေလိုက်၏။ ဧည့်သည် အကြောင်းကို ဂျာဟေးကြီးသည် တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ကြား လာပြီး ဖြစ်ပေမည်။ လူမမာ ကိုကြည့်ပြီး ပြော၏။

"ကျောက်တွင်းမှာ တော့ ဘယ်သူမှ မပျောက်ဘူးဟ။ ဒီကောင် ဘယ်ကဘယ်လို ဒီရောက်လာလဲ မသိဘူး"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မတို့ လည်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ဘဲ ။ ရေထဲက ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာ"

"ဝံတောင်ရေတံခွန်က လိမ့်ကျလာတာ နေမှာ ပါဟ။ ရေထဲကတော့ ပေါ်လာမလား။ လူပဲ၊ နဂါးမှ မဟုတ်တာ"

ဂျာဟေးကြီးက အနားလာထိုင်၏။ လူမမာကိုလည်း အကဲခတ်နေသည် ။

"သခင်ကြီးတို့ ငယ်ငယ်ကလို တောင်လာတက်ရင်း လေပွေမှုန်တိုင်း ကြီးမိပြီး လွင့်ပါလာတာလားမှ မသိတာ။ သူ့မှာ ဘာပါလဲ၊ ငါကြားတော့ အိတ်ကြီးတစ်လုံး ပါတယ်ဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုမှာ လေ။ ကျောက်ဆိုလို့ မီးခတ်ကျောက်ပဲ ပါပါတယ်။ မြားဘူးနဲ့ အသားစတွေလည်း တွေ့တယ်"

ဂျာဟေးက ချက်ချင်း ထသွားသည် ။ ဧည့်သည် ၏ ဝံရေလွယ်အိတ်ကြီးနှင့် ဝံရေသားမွေး အင်္ကျီများကို ကိုင်ကြည့်နေ၏။

"သတိရပြီလား"ဟု လည်း လှမ်းမေးသည် ။

"မရသေးဘူး"ဟု ဟူရာက ပြောလိုက်၏။

"မြို့ကြီးက လူတွေနဲ့ တော့ မတူပါဘူးဟာ။ အေး... ငါလည်း စဉ်းစားမရဘူး။ ဒီနှင်းတောင် ကန္တာရထဲ ဒီကောင် ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာပါလိမ့်။ ရာဇဝတ်သားများ လား"

လူမမာဘက် လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြော၏။

လူမမာ၏ အင်္ကျီနှင့် အိတ်ကြီးကို ဂျာဟေးသည် တော်တော် သဘောကျ နေပုံရသည် ။

"ဒီဝံရေ အင်္ကျီရှည်ကြီးနဲ့ ဝံရေအိတ်ကြီး ငါယူသွားမယ်"ဟု လှမ်းပြောသည် ။

"ဟာ... အစ်ကိုကြီးက အင်္ကျီရော အိတ်ပါယူသွားတော့၊ ဦးဆုံး သူ့ကိုတွေ့တဲ့ ကျွန်မတို့ က ဘာရတော့မှာ လဲ"

"ဟဲ... ဟဲ... နင်က လူကိုယူပေါ့"

"မလိုချင်ပါဘူး။ လူက ရှိပြီးသားပါနော်။ ဝံရေအိတ်ကြီးတော့ ကျွန်မကို ပေးရမယ်"

"အေးပါ"ဟု ပြောပြီး ဂျာဟေးသည် စန္ဒီနှင့် ဟူရာတို့ အနားပြန်လျှောက်လာသည် ။

ဂျာဟေးကြီးအား မျက်လုံးကစားနေသော ဟူရာကို စန္ဒီက သဘောမကျ ဖြစ်သွားသည် ။ ဂျာဟေးကြီးမှာ အသက်လေးဆယ်နေပြီး ဟူရာက နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်။

"သခင်ကြီးဆီ မနက်ဖြန် အကြောင်းကြားရမယ်"

"ဒါနဲ့ သူ့ကို ဘယ်မှာ ထားမှာ လဲ အစ်ကိုကြီး"

"ခုလောလောဆယ်တော့ နင်တို့ အိမ်မှာ ပဲထားပါ"

"သခင်ကြီးက ကြိုက်ပါ့မလား"

"သတိတောင် မရသေးတဲ့ လူက ဘာလုပ်နိုင်မှာ မို့လဲဟဲ့။ ဒါ ငါ့တာဝန်ထားပါ"

ဂျာဟေးက ဘာအဓိပ္ပာယ်မသိ၊ စန္ဒီကိုကြည့်၏။ စန္ဒီမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည် ။

"သမီး အပြင်ခဏ ထွက်လိုက်ဦး။ အဘတို့ လူစိမ်းဧည့်သည် ကို မေးစရာ ရှိလို့ နော်။ အရေးကြီးတယ်။ မြို့သွားနေတဲ့ သခင်ကြီးဆီ အကြောင်းကြားရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"ဟု ပြောကာ စန္ဒီ အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။

ဝရန်တာနား ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဂျာဟေးကြီးတို့ ကြားလောက်အောင် လျှောက်လာ၏။ ပြီးမှ ခြေကို ဖွနင်းကာ လူမမာထားရာ အခန်းနား ပြန်ကပ် နားစွင့်နေမိသည် ။

သူတို့ ဘာပြောကြလဲဆိုတာ စန္ဒီ သိချင်နေသည် ။ ဂျာဟေးကြီးက သူ့ကိုကြည့်သော အကြည့်နှင့် သူ့အမေလေး ဟူရာက ပြောလိုက်သော စကားတွေမှာ သူနှင့်များ ပတ်သက်နေမလားဟု သံသယဝင်သွားသည် ။ သူ မြို့ကို ပြန်မယ်ဟု ပြောတိုင်း သခင်ကြီးနှင့် ဂျာဟေးကြီးတို့ က သူ့ကို တားထားကြသည် ။ သူ့မှာ ဘာကြောင့် တွေးမရ ဖြစ်နေရ၏။

"သတိရပြီလား"

"မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ"

"ဘယ်ကလာလဲ"

"ဘာလုပ်ဖို့ လာလဲ"

အသံကိုမြှင့်၍ စန္ဒီကြားအောင် တမင်မေးနေသော ဂျာဟေးကြီး၏ အသံပင်။ ထို့နောက် တိုးတိုးပြောကြသော သူတို့ စကားကြောင့် စန္ဒီ သက်မချမိသွားသည်။

"နင်ကလည်း လူမမာကို နင့်အိမ်မှာ ထားမှ အဆင်ပြေမှာ ပေါ့။ ငါက လူမမာ အခြေအနေကို အကြောင်းပြပြီး ညည လာမယ်။ သခင်ကြီး မရောက်မချင်း၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် သခင်ကြီးဆီက တမန်တွေ တစ်စုံတစ်ရာ မလာမချင်း လူမမာကို နင့်အိမ်မှာ ထားမယ်။ နင့်အပြစ် မဖြစ်စေရပါဘူးဆို။ ဒီကောင်က သတိတောင် မရသေးတဲ့ ဟာ၊ သိမလား။ ငါတို့ စန္ဒီလေးတော့ သတိထားရမယ်။ ဒီကောင်မလေးက ကိုယ်လုံးကြီးက ထွားနေပြီ။ အပျိုဖြစ်ခဲ့လိုက်တာ။ ဒီကောင်မလေး ဒီမှာ ရှိနေရင် နင်နဲ့ ငါနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရဖို့ မမြင်ဘူး။"

"သခင်ကြီးပြောပြီး ယူဖို့ တော့ စိတ်မကူးဘူး ဆိုပါတော့"

"ငါစဉ်းစားပါတယ်။ သခင်ကြီးက ကြိုက် မကြိုက် အကဲကြည့် သေးတာပေါ့။ ည ငါလာခဲ့မယ်နော်။ သွားမယ်"

ဂျာဟေးကြီး ထက်ဦးအောင် ဝရန်တာဘက် ခြေဖျားထောက် ပြေးလာရသော စန္ဒီမှာ ရင်ထဲ မောနေလေသည်။

ဂျာဟေးကြီးနှင့် သူ့အမေလေးတို့ ပြောနေကြသော စကားများ ထဲတွင် သူ အဓိပ္ပာယ်ကောက်၍ မရသော စကားတွေ အများကြီးပင်။

သူ အပျိုမဖြစ်တာ။

ဟူရာကို ဂျာဟေးကြီး မယူသေးတာ။

မိန်းမများ နေသော အိမ်ပေါ်သို့ ကြီးကျယ်သော အကြောင်းကိစ္စများ

မရှိဘဲ ယောက်ျားများ မတက်ရတာ။

အိမ်ထောင်သည် ဇနီးမောင်နှံတို့ အိမ်ဆို၍ ဤရတနာ သစ်တပ်ရွာ တွင် သခင်ကြီးအိမ်၊ ဂျာဟေးကြီးအိမ်၊ သစ်ကျား၊ ခွေးဝံများကို စောင့်ရ သော ဘာဂျီကြီးအိမ်၊ ခိုထိန်းကြီး သောဗအိမ်တို့ ကလွဲလျှင် တခြား မည် သည့် အိမ်မှာ မျှ လင်စုံမယားဖက် မရှိကြတာ။

သိုးကျောင်း၊ လားကြည့် အမျိုးသမီး ဆယ်လောက်ကျော်ကို တစ်အိမ်တည်း စုထားတာ။

ကျောက်တွင်း အလုပ်သမားများ မှန်သမျှကို အိမ်သီးသန့်နှင့် ထားကြတာ။

စန္ဒီမှာ ဘာမှ တွေးမရအောင် ဖြစ်နေမိသည် ။

သည် လို နေရာမျိုးကို ယခု ဘယ်ကမှန်း မသိသော ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်ပြီ။ သူကလည်း ဘယ်လိုလူမှန်း မသိ။

(၄)

"အဖေကော အမေ၊ အဖေကော၊ အဖေ သေပြီလား"

သူ၏ အမေးကို အမေရော၊ ညီမကပါ ပြန်မဖြေကြ။ သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေကြ၏။ အဖေ သေသွားသည် ကို ပြောရမှာ ရင်ထဲဆိုနေ ကြ၍ စကားချက်ချင်း မပြန်နိုင်ကြဟု သူထင်၏။

"ဟင်... ညီ... ညီမ ယော်ယီ၊ အဖေ သေပြီပေါ့"

ညီမကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေး၏။ သူ့နားက သူ့အသံကို ပြန်ကြားမကြား သတိမထားမိ။ သူပြောလိုက်သော စကားကလည်း သူ တို့ ရွာတွင် လူနည်းစု ပြောနေကျ တိဗက်စကားလား၊ အများ နားလည် သော ကချင်စကားလား မမှတ်မိလိုက်။ သတိပျက်နေ၏။ ခုနက ပြော သည် ကိုပင် အခု သတိမရ။ ချက်ချင်း မေ့သွား၏။

သတိပြန်ရလာပြန်သည် ။

အမေက မီးဖိုကို ထင်းရှူးသားနှင့် ထိုးဖွနေတာ မြင်ရ၏။ ထင်းရှူးနံ့ သင်းလာသည် ။ ချက်ချင်း မီးတောက်လာ၏။ မျက်လုံးပြူး ကြည့်သည် ။ အမေမဟုတ်၊ ညီမ မဟုတ်၊ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်စလုံးက မျက်နှာစိမ်းတွေ။ သူ ဘယ်ကို ရောက်နေပါလိမ့်။ အားလုံးကို ပြန်စဉ်းစားရသည် ။ ရေခဲလွင်ပြင်တွင် လေပွေ့မုန်တိုင်း မိ၍ အပေါ်ယံ ပျော်ဆင်းသွားသော

ရေခဲစီးကြောင်း အတိုင်း သူများပါလာသည် ကို သတိရသည်။ ။

သူတို့ အရပ်၏ မည်သည့်ဘက်သို့ မျောပါသွားသည် ကို မုဆိုးတွေ တွေးသည်။ ။ လေပွေကြီးက သူကို ချာလည်ပတ်လည် လှည့်သွားသဖြင့် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ကို သူတွေ့မရ။

သို့သော်လည်း ယခင်က အဖေပြောစကား အရဆိုလျှင် သူတို့ အရပ် ၏ အနောက်ဘက်ကလွဲလျှင် တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်၊ အရှေ့ဘက် တို့ တွင် လူမရှိဟု ဆို၏။ ရေခဲတောင်ကြီး များ ချည်းဟု ပြောဖူး၏။ လူ မနေ၊ လူမရှိသော ဧရာမ ရေခဲကန္တာရ တောတောင်ကြီးဟု ပြော၏။ သူ တို့ အရပ်၏ အနောက်ဘက်တွင် တော့ ကချင်ပြည့်နယ် ရှိသည် ဟု ပြောဖူးသည်။ ။ မုဆိုးသင်ခါစက လမ်းမှားလျှင် ဘယ်ဘက်ကို သွားရမည် ဟူသောအသိ ဝင်လေအောင် အဖေ၏ ဆုံးမစကား။

ယခု လူတွေ့သော အရပ်ဆိုလျှင် ကချင်ပြည်နယ်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဤ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်မှာ လည်း ကချင်မတွေ့ပဲ ဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ-

"ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေလဲ အမေ"ဟု သူ့အမေလောက် မကြီး သော်လည်း သူ့ကို ပို၍ ကြင်နာလေအောင် ဟူသော သဘောနှင့် 'အမေ' ဟု ခေါ်ပြောလိုက်၏။

ကချင်စကားကို လုံးလုံးနားလည်ပုံမရ။ အကြီးမက 'ဘာပြောတာလဲ' ဟု မေးထိုး၍ မေး၏။ ဗာလု အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ နီးလျက်နှင့် သူ့အတွေးခေါင်ကာ ဝေးသွားသည်။ ။ မိန်းမကြီး မေးလိုက်သော စကား မှာ သူတို့လိုပင် တိဗက်နှင့် ပထန် ရောနှောသော နယ်စပ်စကား။ လား မားကြီး ပြောသောလေသံနှင့် ပိုတူသည် ဟု တွေးလိုက်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ စကားနှင့်ပင် ထပ်ပြောသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲဟင်"

"ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ က မေးရမှာ "

လေယူလေသိမ်း အတော်ကွာ သည် ကလွဲလျှင် တစ်ယောက်စကား
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ခဏနှုတ်ဆိတ် နေကြသ
ည် ။

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ မေးလေ အမေလေး"

အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြလျက်နှင့် သူ့ကို တိုက်ရိုက်မမေးဘဲ သူ့အမေ
လေး ဆိုသူကို တစ်ဆင့် မေးခိုင်းနေသော ကောင်မလေး၏ စကားအ
ဆုံးမှာ သူက-

"ကျွန်တော့်နာမည် ဗာလုပါ ညီမ"ဟု တရင်းတနှီး ပြောလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ဆက်မေးသည် ။

"ဘယ်ကလာလဲ"

"ကပါးက"

"ကပါးက ဘယ်ပြည်နယ်လဲ"

ခဏတွေနေပြီးမှ -

"ကချင်ပြည်နယ်"ဟု ပြောလိုက်၏။

နားလည် မလည် သူ အကဲခတ်လိုက်သည် ။

"ဒီကို ဘာလာလုပ်လဲ"ဟု မေးပြန်၏။

အကြောင်းစုံ သူပြောပြလိုက်သည် ။

"ဪ... "ဟု ဆို၍ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဗာလုကို အံ့သြတကြီး

ကြည့်နေကြသည်။

အိမ်ရှေ့မှ တံခါးကိုခေါက်၍ 'ဟူရာ... ဟူရာ'ဟု ခေါ်သံ တစ်ခုကြားရသည်။ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်၏ အသံမှန်း ဗာလု သိလိုက်၏။ မိန်းမကြီး ထသွားသည်။ ဤမိန်းမနာမည်က ဟူရာဖြစ်မည်ဟု သူမှတ်ထားလိုက်၏။ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေသော ကောင်မလေးကို သူမေးလိုက်၏။

"ညီမနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"စန္ဒီ"

"ဒီပြည်နယ်က ဘာပြည်နယ်လဲ"

"ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ လူကြီးတွေကိုလည်း မေးလို့ မရဘူး။ မမေးကောင်းဘူး၊ မမေးရဘူးလို့ ပြောထားကြ..."

"သတိရနေပြီလား"ဟု ယောက်ျားကြီး တစ်ဦးမေးသံကို ကြားရသဖြင့် စန္ဒီ စကားဖြတ်လိုက်သည်။ သူ ဆက်မမေးတော့၊ နားစွင့်ထား၏။

"သတိရပြီ"ဟု ဟူရာ၏ စကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်စလုံး သူ့အနားရောက်လာကြသည်။

လူကြီးက တိဗက်သံ ဝဲဝဲနှင့်-

"ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလာလုပ်လဲ"ဟု ချက်ချင်း မေး၏။

သူက ဟူရာနှင့် စန္ဒီတို့ ကို ပြောသလို ပြောလိုက်သည်။ လူကြီးက သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး-

"မင်းအသက် ဘယ်နှနှစ် ရှိပြီလဲ"ဟု မေးပြန်၏။

"ဆယ့်ငါးနှစ်"ဟု ပြောလိုက်သည်။

"သမီးစန္ဒီ အိပ်ချင်ရင် သွားအိပ်တော့"ဟု ပြော၏။

ကောင်မလေး သူ့အနားက ထသွားသည် ။ ဟူရာက လူကြီးကို ကြည့်သည် ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း သူမသိ။

"မင်း ထိုင်နိုင်ပြီလား၊ ထကြည့်စမ်း"

သူ ကုန်း၍ ထထိုင်၏။ ကျောထဲက စစ်ခနဲ နာသွားသည် ။

"ဒီမှာ ငါပြောမယ်။ မင်း ထနိုင်ရင်လည်း မထနဲ့ ဦး။ ဘယ်သူလာမေးမေး နေမကောင်းသေးဘူး၊ လမ်းမလျှောက် နိုင်သေးဘူးပြော။ ဒါမှမင်း ဒီအိမ်မှာ နေရမယ်။ နို့မို့ မင်း တခြားသွား နေရလိမ့်မယ်။ ဟိုမှာ နေရရင် မင်း မလွယ်ဘူး။ ဒီမှာ လို မင်းကို ပြုစုမယ့်လူလည်း ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါပြောတာ နားလည်လား"

ခေါင်းညိတ်ပြရသည် ။

ဟူရာနှင့် လူကြီးက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူ့အနားက ထကြ၏။

"သူက ကျွန်မကို အမေတဲ့ "ဟု ဟူရာက လူကြီးကို ပြော၏။

လူကြီးက ရယ်ပြီး-

"နင်ကလည်း သူ့ကို သားလို့ ပဲခေါ်ပေါ့"

"သြော်... ဒီကောင့်နာမည် ဘယ်သူ... ဘာရယ်"ဟု သူ့ကို လှမ်းကြည့်၍ မေး၏။

"ဗာလု"

"အေး... ဗာလု၊ ဟူရာကို အမေခေါ်ရင် ငါ့ကိုလည်း အဖေခေါ်ပေါ့ကွာ"ဟု ရယ်၍ ပြောသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့"

သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြသည် ။ ဗာလုစိတ်ထဲ အားငယ်သလို ဖြစ်သွားမိ၏။ သူ့အနေဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် တကယ် အမိနှင့်အဖပမာပင်။ ဤအမျိုးသမီးကြီးသာ မကယ်လာလျှင် သူသေပေလိမ့်မည်။

မျက်လုံးကိုမှိတ်က သူ့အဖြစ်သူ ပြန်တွေး၍ ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေလေ၏။ အဖေပြောသော ကချင်ပြည်နယ်လည်း မဟုတ်၊ ဘယ်နေရာရောက်နေပါလိမ့်။
